

2015-ųjų metų redakcija

Turinys

- 1. Įžanga**
- 2. Protėvių išmintis**
 1. Pasaulėjauta
 2. Pasaulėžiūra
- 3. Tai, ko nenorime**
- 4. Valstybės kūrimo pagrindinės nuostatos**
 1. Švietimas.
 2. Sveikatos apsauga.
 3. Bendruovalda. Sueiga. Kapa (kuopa). Rinkimai pagal kapos teisę.
 4. Visuomeninė sandara. Ardai.
 5. Valstybės saugumas ir gynyba.
 6. Pagrindinės santvarkos nuostatos.
 7. Ekonomika. Ūkis. Pagrindiniai uždaviniai.
 8. Ūkio strategija.
 9. Ūkio paskirtis ir jo organizacijos pagrindai.
 10. Nuosavybė. Žemės nuosavybė. Kooperacija. Kūryba (darbas) ir atlygis.
 11. Mokesčių politika. Paskolos.
 12. Pinigų politika.
- 5. Vyriausybės kūriniai (darbai)**
 1. Švietimas
 2. Pilietybė
 3. Vidaus ir išorės saugumas
 4. Valstybės valdymo gerinimas
 5. Valstybės ir savivaldybių kontrolė
 6. Teisėtvarkos sistema
 7. Valstybės skolos. Išlaidų mažinimas
 8. Gamtos apsauga
 9. Pinigų politika
 10. Mokesčių sistemos reforma, ūkio planavimas ir apsauga
 11. Pramonės kūrimas
 12. Žemės ir miškų ūkio ateitis. Žvejyba
 13. Aprūpinimas gyvenamuoju būstu

14. Visuomeninė rūpyba

15. Sveikatos apsauga

16. Kultūra

17. Žodžio, minties ir spaudos laisvė

6. Naudoti šaltiniai

Pastaba

Visuomenės ir valstybės pagrinde pateiktas matymas, koku būdu Tauta turėtų kurti savo valstybę, kokia turėtų būti visuomenės, valstybės sutvarkymo sistema bei pagrindai, kokius darbus reikėtų būtinau atlikti, kad Tauta pasiektų savo pagrindinį tikslą – Tautos klestėjimą, stiprybę, galybę, tvirtybę. Tautos klestėjimas (stiprybė, galingumas, tvirtybė) visų pirma pasireiškia Tautos gausėjimu. O gausėti tauta galit tik tuo atveju, jei tam yra sudaromos tinkamos sąlygos. Be jokios abejonės Tautos klestėjimas, stiprybė, galybė, tvirtybė negali vykti kitų tautų sąskaita (grobiant, žudant, engiant kitas tautas jų žemėse). Mes turime susigrąžinti Sarmatą (Vertinimo ir Gyvenimo būdą), tapti sarmatais. Sarmatų žemė turi būti gyvųjų žemė. Žmonės turi skleisti ne mirtį, o gyvatą.

Šis kūrinys nesiekia vienintelės neginčijamos tiesos. Jis nuolat tobulinamas, atsižvelgiant į pateiktus įrodymus, išmintingus patarimus ir siūlymus.

Visuomenės ir valstybės pagrindo paskirtis – surasti, išgryninti tikslus ir priemones, kurios suvienytų atskirus asmenis (svetimžodis - individus) valstybėje į vieningą TAUTĄ. Tautos nėra be vieningumo, bendrumo. Bendrą tikslą gali pasiekti tik bendražygiai, o bendražygiais gali tapti tik bendraminčiai. Tam tikrus žodžius ar sąvokas žmonės supranta skirtingai. Tuo tikslu šiame veikale pateikti kai kurių sąvokų apibrėžimai bei paaiškinimai.

Ižanga

Praėjo jau daugiau nei 20 metų nuo Lietuvos nepriklausomos valstybės atstatymo akto pasirašymo kovo 11 d. Ką mes pasiekėme ir koku keliu einame?

Vertindami esamą padėtį, pastebėjome, kad mūsų valstybės kūrimas nukrypo nuo Lietuvos Respublikos Konstitucijoje (toliau - Konstitucija) skelbtų (svetimžodis – deklaruotų) valstybės kūrimo principų: atvira, teisinga, darni pilietinė visuomenė ir teisinė valstybė, laisvės ir nepriklausomybės gynimas, savo dvasios, gimtosios kalbos, rašto ir papročių išsaugojimas, prigimtinės žmogaus ir Tautos teisės laisvai gyventi ir kurti savo protėvių žemėje įkūnijimas ir kt.

Konstitucijoje skelbiama:

LIETUVIŲ TAUTA

- prieš daugelį amžių sukūrusi Lietuvos valstybę,
- šimtmečiais atkakliai gynusi savo laisvę ir nepriklausomybę,
- išsaugojusi savo dvasią, gimtąją kalbą, raštą ir papročius,
- įkūnydama prigimtine žmogaus ir Tautos teisę laisvai gyventi ir kurti savo tėvų ir protėvių žemėje
- nepriklausomoje Lietuvos valstybėje,
- puoselėdama Lietuvos žemėje tautinę santarvę,
- siekdama atviros, teisingos, darnios pilietinės visuomenės ir teisinės valstybės.

2 straipsnis. Lietuvos valstybę kuria Tauta. Suverenitetas priklauso Tautai.

3 straipsnis. Niekas negali varžyti ar riboti Tautos suvereniteto, savintis visai Tautai priklausančių suverenių galių.

4 straipsnis. Aukščiausią suverenią galią Tauta vykdo tiesiogiai.

26 straipsnis. Minties, tikėjimo ir sąžinės laisvė yra nevaržoma.

Pagal Lietuvos Respublikos Konstitucijos 2-rą ir 4-tą straipsnius Lietuvos valstybę kuria Tauta ir aukščiausią suverenią galią Tauta vykdo tiesiogiai. Tačiau dabartinėje Lietuvos Respublikoje šie principai nėra įgyvendinami. Todėl aukščiau pateiktos Konstitucijoje išdėstytos nuostatos šiandien yra tik viešo pareiškimo (deklaratyvaus) pobūdžio, nes realiai savo suverenios galios Tauta tiesiogiai vykdyti negali, dalinai ir dėl to, kad tai įtvirtinta Konstitucijos 33 straipsnyje „Piliečiai turi teisę dalyvauti valdant savo šalį per demokratiškai išrinktus atstovus“. Būtent įsivyravęs šio principo įgyvendinimas biurokratijos pavidalu pažeidžia Konstitucijos 3-iaame ir 4-tame straipsniuose išdėstytas nuostatas. Konstitucijos 3 straipsnis aiškiai nustato, kad „niekas negali varžyti ar riboti Tautos suvereniteto, savintis visai Tautai priklausančių suverenių galių.“

Teigiame, kad esant dabartinei santvarkai Lietuvių Tauta šiuo metu neturi galimybių tiesiogiai dalyvauti Lietuvos valstybės kūrime.

Nors Konstitucijoje ir kituose įstatymuose yra dorovę atitinkančių teisinių principų, tačiau dabartinė teisinė sistema Lietuvoje negina dorovės. Nei viena valstybė, praradusi dorovę, neišliko – žmonijos istorija tą ne kartą yra patvirtinusi.

Bet kokia Gamtoje esanti organizmų bendruomenė yra drausminga, gyvena pagal tam tikras taisykles. Gamtoje yra Darna. Jei organizmų bendruomenė nesilaiko šių taisyklių, ji paprasčiausiai žūsta, išnyksta. Žmonių bendruomenei galioja tie patys Gamtos dėsniai. Tačiau žmonių bendruomenė randasi daug aukštesniame dvasiniame lygmenyje, todėl jai taikomi daug aukštesni reikalavimai, nes Žmogui duota valia ir pasirinkimo laisvė. Dorovė, dora – tai darnos išraiška per žmogaus elgesį, veiksmus ir mintis.

Žmonių visuomenę galima prilyginti tam pačiam žmogaus kūnui, kur ląstelės yra žmonės, organai, sistemos – įvairios žmonių organizacijos (įstaigos, įmonės ir pan.). Kai kiekvienas organas, ląstelė dirba darniai (dorai), bendrai kūno gerovei, tai kūnas yra sveikas ir aprūpintas, kartu sveikos ir aprūpintos yra visos ląstelės ir organai. Tokia veikla vadinama darnia. Kai tik sutrinka kokios nors sistemos, organo veikla kūne (pažeidžiama darna), prasideda įvairios kūno ligos, kurios kartais baigiasi mirtimi – žūna visas kūnas, kartu žūna ir visos ląstelės. Tokia pati sistema yra ir žmonių visuomenėje. Žmogus turi stengtis veikti darnoje su Gamta – elgtis dorai.

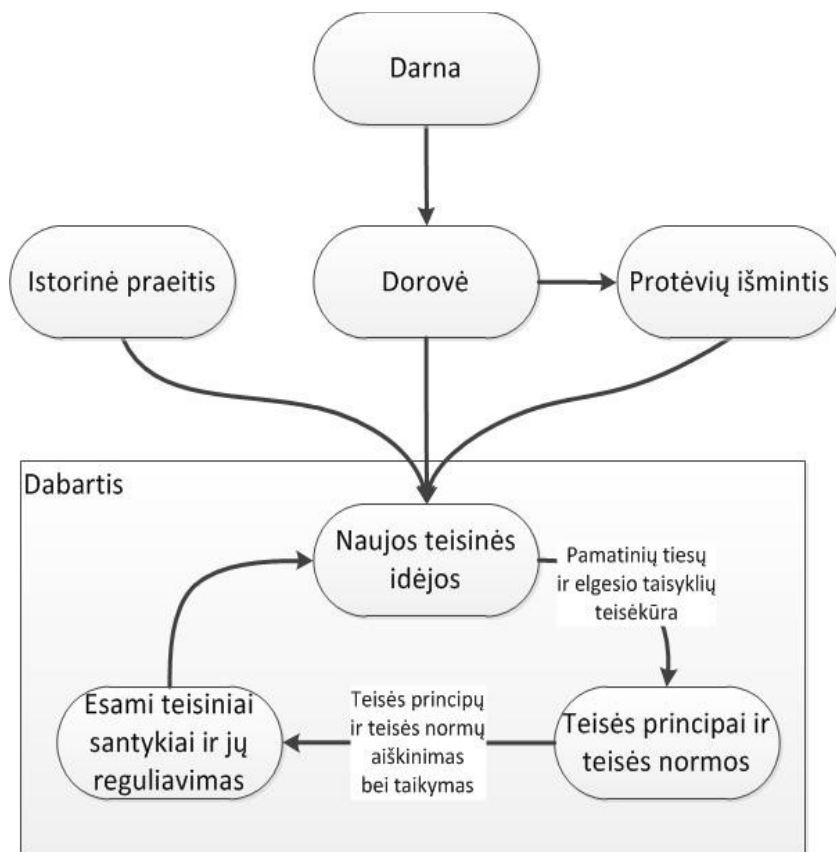
Žmogus jausdamasis vienas šiame pasaulyje atitinkamai ir elgiasi. Jei nėra pajautimo, kad yra Aukščiausioji globojanti jėga, žmogus pradeda vadovautis savo egoistiniais siekiais, o jų neįgyvendinęs žudosi. Tai vienišumo požymiai. Jei žmogus suvokia, kad yra ne vienas šiame pasaulyje, kad yra globojantis Kūrėjas, yra jį sauganti ir padedanti išgyventi bendruomenė, jis visai kitaip elgiasi, stengiasi prisidėti prie bendruomenės klestėjimo, įsijungia į darnią veiklą ne vien savo naudai, bet ir valstybės klestėjimui.

Lietuvos istorijos tyrinėjimai parodė, kad visuomeninės griūties vyksmai (svetimžodis – procesai) prasidėjo tuomet, kai I Lietuvos Statute buvo įterpti nuosavos naudos (svetimžodžiai - privataus intereso) gynimo dalykai. Iki tol vyravo visuomeninės naudos (svetimžodis - intereso) gynimas. Vėliau, palaipsniui, asmeninės naudos gynimas teisės aktuose vis plėtėsi, ko pasekoje buvo visiškai suardyta darna visuomenėje – asmeninė nauda tapo svarbesni už visuomeninius, kas reiškia, jei žiūrėtume analogiją su kūnu, vienos ląstelės ar organai nustojo rūpintis bendra kūno gerove, dėl ko sutriko visa kūno veikla. Atsirado savotiškos vėžinės ląstelės visuomenėje, kurios mito likusių ląstelių gyvybine jėga (energija).

Mūsų valstybė praranda savo paskirtį (svetimžodis – funkcijas). Tiek pas mus, tiek visoje Europoje, net visame vakarų pasaulyje, įstatymai nebeginia dorovės, sarmatos. Įstatymų sudarymas ir leidimas tapo viso labo esamų susiformavusių ar besiformuojančių gaivališkų ar savaime

vykstančių (svetimžodis – stichiškų) santykių reguliavimu. Visuomenėje nuolatos formuojasi kažkokie santykiai. Tačiau kai gaivališkas ar savaimiškas reguliavimas vyksta dvasiniame lygmenyje, gauname bendruomenės dorovinį smukimą ir kartu - suirimą. Bendruomenė išnyksta. Todėl pirmykštėse bendruomenėse buvo griežti doroviniai draudimai (tabu) - griežtos taisyklės šeimos išsaugojimui, vaikų auklėjime ir t. t. Žmonės matė ir suvokė, kad be šių griežtų draudimų (tabu) jie paprasčiausiai išnyks.

Todėl valstybė turi remti nuostatas, dėsnius, aukščiausius valdžios aktus (įstatymus), pagal kuriuos gyvena žmonės. Tos nuostatos, dėsniai, aukščiausi valdžios aktai (įstatymai) turi remti teisingumą, o teisingumas – dorovę, sarmatą, kuri randasi iš Darnos Gamtoje.

Valstybinę santvarką reikia pertvarkyti taip, kad ji atitiktų Gamtos (Darnos) dėsnius (žvelgiant iš religinės pusės, tai galima pavadinti Kūrėjo sumanymu) ir tautos lūkesčius. Tam reikia naujų teisinių minčių (idėjų), kurios gali rasti tik remiantis šiais trimis šaltiniais:

1. esami teisiniai santykiai ir esamų teisinių santykių reguliavimas; kitaip dabartinė Lietuvos Respublikos santvarka;
2. Lietuvos ir likusio pasaulio istorinėje praeityje susiklosčiusių teisinių santykių ir jų reguliavimo pavyzdžiai;
3. Protėvių išmintis.

Kadangi žmogus yra sąmoninga dvasinė būtybė, tai naujų teisinių idėjų atsiradimui svarbų vaidmenį turėtų vaidinti ir asmeninės dorovinės nuostatos, asmeninė sarmata.

Dabartiniai, tiek Lietuvos, tiek ES aukščiausi valdžios aktai (įstatymai) neberemia teisingumo ir dorovės, sarmatos, jie gina piniginių (svetimžodis – finansinių) jėgų asmeninę naudą (svetimžodis – interesus).

Būtent žemas dorovės lygis, ar net jos nebuvimas (tapimas besarmačiais) sąlygoja tai, kad dabartinės Lietuvos Respublikos negalime vadinti nepriklausoma. Lietuvių tauta iki šiol nėra tikroji

savo krašto valdytoja. Mes turime ištaisyti šią padėtį. Tauta turi perimti valstybės valdymą į savo rankas.

Žemas dorovės lygis ar net jos nebuvimas kartu su neišmanymu (tapimas besarmačiais) apsunkina tautiečių padėtį. Dažnai valdininkams trūksta išprusimo tiek bendražmogiškuose, tiek visuotiniuose (svetimžodis - globaliuose) reikaluose (neturi sarmatos), todėl politikoje vyrauja:

- žinių apie valdymą, kaip vyksmą (svetimžodis – procesą) iš esmės, stoka, ko pasėkoje buvo/yra priimami klaidingi sprendimai;
- visuotinės (svetimžodis – globalios) politikos, vykstančių vyksmų (svetimžodis - procesų) pasauliniu mastu nesuvokimas;
- sąmoningas kenkimas tautai, veikimas prieš jos tikslus, pažiūras (svetimžodis - interesus).

Tad nuo ko pradėti, kad tėvynėje kiekvienam lietuviui būtų gera gyventi? Mums visiems reikia nusistatyti tam tikrus savalaikius tikslus, vedančius visą tautą į bendrą tikslą – **Tautos klestėjimą**. Mes kalbame apie valdymą – valios išreiškimą. Visi mūsų veiksmai seka iš pasaulėjautos ir pasaulėžiūros. Tai yra svarbiausi dalykai. Iš jų išteka visos mūsų mintys ir darbai. Mes tikime, kad lietuvių tauta yra gebanti atsitiesti ir tvarkytis, kad visame pasaulyje yra lietuvių, kurie sukaupę įvairiausias patirties, išminties, gebėjimų. Lietuvių tauta turi viską, ko reikia nepriekaištingai, nepriklausomai darniai valstybei sukurti, yra pajėgi rūpintis kiekvienu savo piliečiu, yra pajėgi pati apsispręsti, su kuo draugauti. Tad dirbkime kartu vardan Lietuvos suklestėjimo!

Visuomenės pagrindas

Pasaulėjauta ir pasaulėžiūra

Mums priimtina bet kokia pasaulėjauta ir pasaulėžiūra, kuri saugo gyvybę ir darną gamtoje.

Sąvokos

Protėviai. Giminė.

Už savo buvimą, už kalbą, už tėvynę mes esame dėkingi protėviams. Turime nuolatos prisiminti, reikšti pagarbą protėviams. Būk ištikimas Kraujui ir Žemei. Tavo Kraujyje – Tautos jėga, tavo Žemėje – Protėvių palaikai. Gerbk Tiesą, pagal kurią gyveno tavo Protėviai. Sek Senujų Didžiaviryių ir Didžiamoterių keliais, nes kažkada jie buvo tavo Kraujo žmonėmis ir herojiškais žygiais įgavo Nemirtingumą. Veikite gerus darbus savo Giminės ir Protėvių garbei. Nenutraukite Šeimos Sąjungos ryšių, nes laimę savo prarasite. Gerbkite savo tėvus ir išlaikykite juos senatvėje. Kaip jūs rūpinsitės jais, taip apie jus galvos ir rūpinsis jumis jūsų vaikai. Išsaugokite savo Protėvių Giminės atmintį ir jūsų palikuonys lygiai taip pat atmins jus. Nepardavinėkite jūs, žemių savų už auksą ir sidabrą, nes prakeikimą jūs sau prisišauksite. ir nebus atleidimo jums, visos dienos be pabaigos. Mylėkite artimą savo, jei jis to vertas.

Laikome, kad visi išminčiai, skelbę Gyvatą yra mūsų Gyvatos Medžio ir Tautos dalis. Jie mums paliko išmintį, kuria galim vadovautis ar pasiremti.

Tauta

Tauta - tai bendruomenė, susidariusi savos papročių, apeigų (kultūros), išprusimo, išsiauklėjimo, giminės bei valstybingumo siekio pagrindais. Tautą išreiškia šie bruožai:

1) tautiškumas (etninė tauta) – papročiai, vaizdiniai, apeigos, sutartiniai ženklai (svetimžodis - simboliai), paprotinė teisė (kultūra) ir jų perdavimas iš kartos į kartą (svetimžodis - tradicijos);

- 2) tauta kaip istorinė žmonių bendrija, susidaranti jų kalbos, žemės paviršiaus ploto (svetimžodis – teritorijos), ūkinio (svetimžodis – ekonominio) gyvenimo, kultūros ir kai kurių charakterio ypatybių bendrumo pagrindu (svetimžodis – nacija) - nacija → genacija → genatis → gentis, giminė;
- 3) politinė tauta – daugelio tikslų, siekių, pažiūrų (svetimžodis – interesų) suderinimas, visuomeniškumas, valstybingumas.

Taip pat yra šiuos tris bruožus sustiprinanti dvasinė tauta - dievai, karma (likimas, dalia), dvasingumas. Jei Tautoje atsisakomas bent vieno iš šių bruožų, tokia Tauta mažta... Pabrėžtina, kad šie bruožai kaip daugybės ir nebūtina kiekvienam Tautos nariui patekti į visas šias keturias daugybes.

Tautos ir Valstybės griežtai sutapatinti negalima, nes Tauta be Valstybės gali gyvuoti. Nagrinėjant Tautos ir Lietuvos santykį būtina atkreipti dėmesį, kad Lietuva medžiagiškai reiškiasi per Tautą, Žemę ir Valstybę. Todėl Lietuvos Tautai privalu rūpintis Lietuvos Žeme kuriant Valstybę.

Sarmatiškumas. Baltiškumas. Sarmatas. Sarmata.

Sarmatiškumu apsprendžiamas gebėjimas dorai ir pagarbiai elgtis bendruomenėje. Sarmatingas žmogus (sarmatas) suvokia tikrąsias bendražmogiškas vertybes. Sarmatiškumas – visuomeninė savybė.

Baltiškumu apsprendžiamas gebėjimas pajauti gamtos dieviškąjį pradą, suvokti Gamtos (plačiąja prasme) ir Visatos vyksmų bendrumą.

Sarmatas – siekiantis suvokti savo ir visatos sąrangą asmuo. Sąrangos Matytojas/Matantis Sąrangą (Matantis), ieškantis įpročio ir papročio šaltinio, jį priimantis arba atmetantis. Ieškojimo sudėtinės dalys - žinojimas per patyrimą, supratimas, sąmoningo įpročio kūrimas. (Darantis pagal matymą).

Sarmata (plačiąja prasme) - Gamtos ir visuomenės dėsnių visuma. Asmeninė sarmata - savo paties ir aplinkos vertinimo būdas: Gamtos ir visuomenės dėsnių žinojimas per patyrimą, supratimas, sąmoningų įpročių kūrimas arba atmetimas bei jų derinimas tiek su išoriniu – Visatos, tiek su vidiniu – visuomeniniu pasauliais.

Lietuvis. Lietuvių kalba. Lietuvių raštas.

Lietuviu yra kiekvienas, kuris jaučia Lietuvos žemės protėvių pasaulėjautą ir brangina lietuvių protėvių paveldą, siekia gyventi pagal lietuvių protėvių pasaulėžiūrą. Teigiame, kad istoriniu ir kilmės (genetiniu) požiūriu tūkstantmečiais lietuvių protėviai pasklidę po visą Europą. Lietuvis yra tas, kuris kalba lietuviškai, išpažįsta lietuvių protėvių tiesas, pasirengęs dirbti dėl Lietuvos suklestėjimo.

Lietuvių kalba yra pati seniausia iš Pasaulio kalbų. Lietuvių kalba yra labai artima prokalbei, iš kurios radosi visos kitos Pasaulio kalbos.

Europoje visi rašto paminklai yra susiję su lietuvių kalba. Lietuviai turi teisę kiekvieną Europos rašto paminklą laikyti jo paties protėvių paveldu. Runų raštas susijęs su lietuvių kalba.

Kūryba. Darbas. Vargas. Verslas. Pinigai.

Kūryba – laisvo žmogaus veikla, kurios vaisių savininku jis yra, bet skiriantis juos Kūrėjui.

Darbas gali būti samdomas arba laisvas. Samdomas darbas – samdomo žmogaus veikla, kuri kartais atliekama ne sava valia, ir kurios vaisių savininku žmogus nėra. Laisvas darbas - žmogaus veikla, kurios vaisių savininku yra jis.

Vargas – veikla, būdinga netekusiam valios vergui ir neesančiam savo veiklos vaisių savininku.

Kiekvienas normalus žmogus gimsta turėdamas prigimtyje galimybę gyventi - verstis be jokių pagalbų. Vienas augina duoną, kitas siuva rūbus, trečias stato namus ir t. t. Visi reikalingi, jei

pasirenka savo vietą ir pareigą – gyventi naudingai kitiems, sau ir Kūrėjui. Kitaip jis tampa nenaudėliu-išlaikytiniu.

Verslas – tai priemonė įgyvendinti valstybės išsikeltus ūkinius tikslus bei sukurti medžiaginių vertybių ar paslaugų asmens-bendruomenės-Tautos reikmėms tenkinti (įskaitant ir reikmių tenkinimą keičiantis sukurtais veiklos vaisiais).

Bet kokio verslo, gamybos Lietuvoje tikslas yra ne pelno siekimas, o bendros tautos gerovės kėlimas, t. y., tik per ūkinę veiklą žmogus gali susikurti tinkamas gyvenimo sąlygas, be kurių negalėtų nei išsilaikyti, nei išsivystyti.

Pinigai yra mūsų sukurtų gėrybių (panaudotos jėgos) mainų priemonė. Pinigai neturi jėgos (energijos). Žmogus juda pats. Daugelis mūsų galvoja, kad žmogus juda pinigų pagalba. Tačiau taip nėra. Gyvasties jėga yra žmoguje. Visos kitos jėgos, kurias mes naudojame, yra išvestinės. Kai mes pradedame sąveikauti per pinigus, mes iš tikro keičiamės savo jėga. Visi medžioja jūsų gyvasties jėgą.

Buvimas šventume.

Yra penkios žmogaus sąmonės būsenos, - kūrimas, dirbimas, šventimas, bendravimas ir tingėjimas. Šventimas suvokiamas kaip buvimas šventume. Buvimas šventume, - tai dvasinė, rymojimo būseną, kai sąmonė nukreipta į savęs ir aplinkos suvokimus. Būnant šventume, leidžiama vykti vidiniams dvasiniams virsmams.

Šventyklos ir šventės.

Tam tikri daiktai, vietos, ryšiai yra šventi. Šventavietėse gali būti įkuriamos šventyklos. Šventyklos būna skirtingos ir jos skirtos įvairioms paskirtims. Apeiginio šventimo metu kiekvienoje šventykloje privalo būti bent trys iš šių dalių: žemė, ažuolas, vanduo, upelis, akmuo, ugnis, vėjas. Šios dalys skirtos bendravimui su Tikrove, dėl ko būnama šventume. Kiekviena šventykla įkurdinta vienos dalies pagrindu, tačiau kitos dalys sustiprina šią dalį. Todėl kiekvienoje šventykloje yra ryšys su tam tikra Tikrovės dalimi.

Dora. Garbingumas. Ištikimybė.

Džiaukitės laime svetima, nes tas kas svetima laime džiaugiasi, tas laimę sau prisišaukia.

Žmogus, įvaldęs saviraidą, tampa išmintingu, jis valdo (turi) aštuonias savybes: teisingumą, savybę mąstyti, savybę sutelkti dėmesį į savo vidaus pasaulį, savybę tyrinėti, šaltakraujiškumą, sąžiningumą, skastybę, susitelkimą.

Ydos, kurių žmonėms reikia vengti: neteisingas pyktis, gašlumas, godumas, paklydimas, troškimas, žiaurumas, bambėjimas, puikavimasis, nusiminimas, potraukis, pavydas, pasibjaurėjimas, ištvirkimas, svetimo troškimas, engimas, įniršis.

Gintis. Kova.

Būk drąsus ir išdidus. Tas kas nugali savo baime, tas kas neatsitraukia prieš Jėgą, ir yra tikras Didvyris. Visada atsimink, kad silpnas – bijo kovos, stiprus veržiasi į ją, o didis randa joje savo laimę. Ginkite senus ir mažus, tėvus ir motinas, sūnus ir dukteris, nes tai Giminė jūsų, išmintis ir šviesa tautų mūsų. Ginkite jūs Žemę savo ir nugalėkite Tiesos ginklu visus savo Tautos priešus.

Šeima. Bendruomenė.

Šeima – pamatinė bendruomenės kuopelė, susidariusi iš septynių kartų: prosenelis senelis, tėvas, aš, sūnus, anūkas, proanūkis. Šeima turi gyventi kartu, nes visos kartos yra reikalingos viena kitai: pagyvenusiems reikalinga medžiaginė pagalba, galimybė perduoti palikuonis savo gyvenimišką patirtį ir kūrybinius įgūdžius; šeiminkui reikia kurti, kad išmaitintų šeimą, ir todėl jam reikia, kad

kas nors prižiūrėtų jo vaikus; vaikams reikalinga mylinčio gimdytojo rūpinimasis ir auklėjimas, kad vaikas užaugtų patyrusiu ir išmanančiu žmogumi.

Laisvas asmuo kuria dieviškąją šeimą, – dieviškąją sodybą, tokių sodybų visuma yra tikroji bendruomenė. Padėkite artimam jo bėdoje, nes ateis bėda pas jus, padės jums jūsų artimieji. Nežeminkite kitų žmonių savigarbos ir nebus pažeminta jūsų savigarba. Netverkite bėdų kitų tikėjimų žmonėms, nes Dievas-Kūrėjas vienas virš visų žemių ir virš visų Pasaulių.

Valstybė.

Valstybė, - tai iš savivaldos vienetų (valsčių) sudarytas administracinis junginys. Valstybės sienos ribojasi su kitokios pasaulėžiūros ir kitokios kultūros tautų šalimis. Valstybė jungia bendros pasaulėjautos ir pasaulėžiūros žmones.

Seniau Lietuva dalijosi į valsčius. Daug valsčių sudarė valstybę. Panašiai kaip daug galios yra galybė, daug šviesos – šviesybė ir t. t. Reiškia valstybė yra daugelio valsčių susivienijimas. Valsčiaus gyventojai vadinami valstiečiais.

Valstybė, kurioje nešiojami drabužiai išausti kitose šalyse, valgoma duona pagaminta iš kitose šalyse užaugintų grūdų ir geriamos kitose šalyse išspausintos sultys yra apgailėtina ir **neverta Valstybės vardo**

Kultūra. Kultūringos visuomenės tikslai. Kultūros ir visuomenės raidos lygio (civilizacijos) santykis.

Mes turime kuo didžiuotis. Mūsų dainos yra kitų tautų (graikų ir romėnų) mitų ir kultūros šaltinis. Sau gyventi – rusenti, šeimai gyventi – degti, o tautai gyventi – šviesti.

Greitesniam ir sėkmingam žmogaus dvasiniam vystymuisi būtina kultūringa visuomenė, kurios tikslas būtų – sudaryti kiekvienam nariui visas tam būtinas sąlygas.

Visuomenė išsigimsta, kai žmonių paprotinio (svetimžodis – tradicinio) elgesio normomis tampa tik savo kūniškų poreikių (maisto, miego, saugumo, poravimosi) tenkinimas, kai nesiekama išminties.

Visuomeninė sandara, užtikrinanti žmonijai teisingą raidą, paremta suvokimu, kad pasaulėtvarka, esanti Gamtoje, aprūpins kiekvieną viskuo, kas būtina.

Jei visuomenė nesiekia keturių tikslų – žinių, medžiaginės gerovės, kūniškų pomėgių ir dvasinės tobulybės siekimo - tai tokia visuomenė laikoma nekultūringa.

Asmeniškai ir valingai kaupiamos žinios, plėtojama, sąmonė, ugdomas protas išskiria žmogų iš gyvūnų. Žinios garantuoja žmogui raidos (evoliucinį) vystymąsi. Šis vystymasis pasireiškia tik tada, jei laikomasi nepriklausomų (svetimžodis – objektyvių) Visatos, Gamtos ir visuomenės dėsnių. Žinios padės gyventi darnoje su šiais dėsniais.

Kultūra lemia nenutrūkstamą dvasinį tautos atsinaujinimą, o visuomenės raidos (civilizacijos) pastangos nukreiptos į fizinį atsinaujinimą. Kultūra kuria visuomenės raidą (civilizaciją), tačiau tam tikrame etape visuomenės raidos lygis (civilizacija) pradeda neigti ir griauti kultūrą.

Tai, ko nenorime

Turi būti atmestos bet kokios „socialistines“ ar kitokios priverstinio „kolektyvizmo“ atmainos. Taip pat turi būti atmestas ir liberalizmas bei laukinis kapitalizmas, kuris pabrėžia tik kito asmens išnaudojimo pirmumą (prioritetą), bet nesprenžia nuolat iškylančių visuomeninių sudėtingų klausimų (problemų) rūpesčių.

Tačiau taip jau susiklostė, kad mums tenka daug ką įsigyti iš užsienio. Kol kas Lietuva negali pasigirti gausiais energetiniais (mums visiems įprasta nafta, dujomis) ištekliais.

Ūkio tvarkymo būdas (ekonomika), kuriame ūkininkavimą apsprendžiantis principas yra ne žmonių poreikius tenkinti, bet, nežiūrint į nieką, kuo daugiau pelno gauti, yra nepriimtinas.

Teorijos, kad valstybė neturi kurti gamybos arba griežti reikalavimai, kad valstybė visiškai nesikištų į pramonės kūrimą, o vien tik nuo visų imtų mokesčius, yra nepriimtinos.

Mes nenorime samdinių kariuomenės ir nenorime, kad mūsų kariai kištųsi į laisvų (suverenių) valstybių vidaus reikalus. Lietuvos kariai kariavo bei kariauja Irake, Afganistane, Jugoslavijoje. Karybai krašto apsaugos ministerija išleidžia daugiau kaip milijardą litų per metus. O kokia nauda iš to mums? Mūsų tariaimi sąjungininkai (JAV, D.Britanija) iš to turi milžiniška naudą. Jie užkariauotose kraštuose pasisavina visus gamtos turtus ir jų kompanijos iš to uždirba milžiniškus pinigus. O ką gauname mes? Mes turime tik karo išlaidas ir daugiau nieko.

Mums nepriimtina, kad NATO Lietuvos gynimą nuo rusų pavedė Lenkijai, kadangi Lenkija jau dvidešimt metų nuolatos daro spaudimą dėl Vilniaus krašto ir lenkų tautinės mažumos Lietuvoje, todėl Lenkija kelia didesnę grėsmę Lietuvai negu Rusija.

Mums nepriimtina demokratija, kurią mums pateikia, kaip „liaudies valdžią“. Žodį „demokratija“ sudaro dvi dalys: „demos“ ir „kratos“. Dabar „demos“ verčia kaip „liaudis“, o iš tikro „demos“ graikiškai reiškia „laisvi žmonės“, tame tarpe ir vergvaldžiai. Senojoje Graikijoje miestų-valstybių reikalus galėjo spręsti ribotas gyventojų skaičius (pilietinių teisių neturėjo vergai, moterys, svetimšaliai). Demokratijos dėka, valstybės valdytojus renka žmonės, visiškai nieko neišmanantys apie valstybės valdymą, tą gali daryti netgi alkoholikai, narkomanai, galvažudžiai ar iškrypėliai.

Mes nenorime, kad esminiai ištekliai (naudingos iškasenos, žemės, miškai, susisiekimas, jėgos (energijos) šaltiniai, pinigų leidimas (svetimžodis – emisija), stambios paskolos (svetimžodis - kreditas) priklausytų atskiriems nuosavybininkams (privatiems savininkams). Be šių išteklių didžioji tautos dalis negali apsieiti, todėl esant tokių išteklių tiekimo ir valdymo išimtinai teisei (svetimžodis – monopolui) ji yra verčiama paklusti esminių ūkio sričių privačių savininkų reikalavimams.

Mes nenorime esamos leidimų tvarkos. Dabar, norint pradėti kokią nors veiklą, reikia gauti didelį kiekį leidimų. Tikrovėje visa leidimų tvarka yra visiškai ne leidimų, o draudimų ir kyšių ėmimo, prievartavimo tvarka.

Mes nenorime dabartinio valstybės ir savivaldybių lėšų ir turto panaudojimo kontrolės mechanizmo. Valstybės kontrolieriaus įstaiga yra neįgali tinkamai kontroliuoti. Valstybės kontrolė kasmet išaiškina vis didesnę valstybės pinigų švaistymo ar grobimo mastą, tačiau nieko negali padaryti, nes ES nusprendė, kad Valstybės kontrolė negali bausti kaltųjų. Bausti gali tik teismai, prokurorai ar kitos atsakingos visuomeninės įstaigos. Su savivaldybių kontrolierių skyrimu yra visiškai absurdas. Savivaldybės taryba skiria ir savivaldybės valdymo pareigūnus (svetimžodis - administraciją) ir savivaldybės kontrolierių. Tokiu būdu gaunasi, kad viskas yra „vienose rankose“: taryba – įstatymų leidžiamoji valdžia, savivaldybės valdymo pareigūnai (administracija) – vykdomoji valdžia ir kontrolierius.

Mums nepatinka, kad visuose įstatymų kodeksuose ir poįstatyminiuose aktuose yra labai paini, gausiai prikaišiota visokiausių tarptautinių žodžių, įstatymų kalba. Be to, visuose teisės aktuose labai daug tuščiažodžiaujama bei naudojamos painios ir nevienaprasmės minčių išraiškos (svetimžodis - formuluotės). Taip įstatymų kūrėjai daro neatsitiktinai. Jų tikslas, kad įstatymai būtų kuo sunkiau suprantami ir tokiu būdu žmonės, negalėdami jų tinkamai suprasti, būtų priversti kreiptis į teisininką.

Mes nenorime skolintis iš užsienio. Visos ES valstybės yra stipriai prasiskolinusios. Pusė jų prasiskolino pavojingai daug – skola viršija 60% BVP. Tokį procentą nustatė pati ES, bet pati jo nesilaiko. Kas daugiau prasiskolina tampa skolos davėjo įkaitu. O kas yra skolintojas, jei visos valstybės skolingos? Skolintojai yra bankai. Valstybių skolos anksčiau ar vėliau bus suvisuomenintos. Tai reiškia, kad skolą privalės gražinti visi piliečiai, t. y. ji bus padalinta visiems piliečiams po lygiai. O kas skolinasi? Skolinasi neatsakingos, tautos gerove nesirūpinančios

vyriausybės. Jos skolintus pinigus iššvaisto, ištaško, dalį jų pasisavina, t. y. išvagia, o gražinti turės piliečiai - vieni skolinasi, o gražina kiti. Vyriausybės ir jų nariai niekada neturės pinigų skoloms gražinti ir už tai net neturės atsakyti. Todėl valstybių skolos auga kaip ant mielių. Tačiau, skoloms viršijus tam tikrą ribą, jos tampa nemokios. Tokios vyriausybės yra priverstos vykdyti skolintojo, t. y. banko reikalavimus. Iš tikrųjų valdžią valstybėje perima bankas. Taip jau atsitiko Graikijoje, Portugalijoje ir Airijoje. Pas juos užsienio didieji bankai nurodinėja vyriausybėms, kokius mokesčius turi mokėti jų piliečiai, kokius įstatymus turi priiminti vyriausybės ir parlamentai. Taip valstybės ir tautos nepriklausomybei ateina galas. Šalį pradeda valdyti niekieno nerenkamų bankininkų neribota valdžia (svetimžodis – diktatūra).

Mes nenorime privačių pensijų fondų. Kasmet nuosavi pensijų fondai (PPF) išveža į užsienį kelis milijardus litų. Jie sako, kad už juos perka pačių geriausių kompanijų akcijas, t. y. deda lėšas (investuoja). Kokia nauda iš tokių investicijų Lietuvos piliečiams? Pirma, už mūsų pinigus kuriamos darbo vietos užsienyje. Antra, prasidėjus krizei 2008 metais visų akcijų kursas krito ne procentais, o kartais. Kitose šalyse dėl PPF veiklos žmonės prarado visas santaupas ir papildomų pensijų negaus.

Mes nenorime iki šiol atliktų pertvarkų (svetimžodis – reformų) švietimo sistemoje. Didžiulis šalies turtas yra gerai išauklėtas ir išsilavinęs jaunimas. Labai gaila, kad iki šiol visi Lietuvos Seimai ir visos vyriausybės, darydamos nesibaigiančią švietimo pertvarką (svetimžodis – reformą), kuo toliau tuo labiau švietimo sistemą tik gadino ir toliau tebegadina. 1990 metais pradėjo kurti tautinę mokyklą, o ką per du dešimtmečius padarė? Mokiniai jau turi savo parlamentą, kuris sprendžia, kaip mokytojai turi juos mokyti ir auklėti. Pertvarkyta iki to, kad ne mokytojai auklėja mokinius, o mokiniai mokytojus. Ar tokia turi būti tautinė mokykla? Pirminė švietimo sistema, kurią buvo pradėta reformuoti, buvo daug geresnė, tobulesnė negu dabartinė, reformuota. Švietimas visada buvo ideologiniu dalyku. Kokia pažiūrų, minčių, vaizdinių, sąvokų visuma (svetimžodis - ideologija) vadovaujasi valdantysis luomas, tokia pažiūrų, minčių, vaizdinių, sąvokų visuma viešpatauja ir švietime, tokią pažiūrų, minčių, vaizdinių, sąvokų visumą ir kala į galvas mokiniams ir jaunimui dabartinė švietimo sistema.

Nenorime politinių partijų rietenų. Valdyti valstybei partijos iš viso nereikalingos. „Partija“ lietuviškai reiškia „dalis“. Todėl Lietuvos visuomenė per partijas yra išskaidyta į dalis. Kiekviena dalis (partija) rūpinasi tik savimi. Mums rūpi visuma – visa Lietuva.

Valstybės pagrindas

Valstybės kūrimo pagrindinės nuostatos

Švietimas.

Kiekvieno tautos nario švietimas ir išsilavinimas turėtų būti **svarbiausiu ir pagrindiniu** mūsų valstybės uždaviniu. Nuo to priklauso Lietuvos ateitis. Ypatinę dėmesį reikia skirti mokyklai. Mokymas turi būti susietas su Gyvybės – kiekvienos asmeniškai ir visos Žemės – išsaugojimo užtikrinimu.

Mokykla turi išleisti auklėtinius, paruoštus savarankiškam gyvenimui, išmokyti pagrindinių amatų bei išmokyti išgyventi įvairiausiomis sąlygomis. Mokykla turi suteikti pagrindus, kaip kurti savo aplinką, šeimą, kaupti veiklai, kuris bus asmens pragyvenimo šaltiniu.

Lietuvių kalba valstybinė. Todėl, mūsų nuomone, visos mokyklos pagrindinius dalykus turi dėstyti valstybine kalba. Tautinių mažumų kalbos dėstomos pagal poreikį. Negali būti lietuviškų, rusiškų ar lenkiškų mokyklų. Visos mokyklos turi būti valstybinės su vienoda programa. Užsienio kalbos pasirenkamos savarankiškai.

Įsitikinę, jog būtina, kad švietimo būdas ir tvarka iš duomenų pateikimo būdo būtų pertvarkyta į reiškinį, tikrybės tyrimo bei pažinimo būdą. Visapusiškas, kokybiškas išsilavinimas turi būti privalomas visiems vaikams, jaunuoliams nepriklausomai nuo jų visuomeninės padėties ir gyvenamosios vietos. Būtina skatinti moksleivių kūrybiškumą, asmenybės auginimą, neformalią veiklą, nes jei mokinys mokykloje pats neišmoks nieko kurti, tai ir gyvenime jis galės tik pamėgdžioti ar kopijuoti.

Taip pat būtina mokyti suaugusius, taikant mokymosi visą gyvenimą būdą.

Sveikatos apsauga.

Didelę įtaką žmogaus gyvenimo kokybei, o kartu ir visai valstybei, daro žmogaus sveikata. Sveikas žmogus – sveika siela, sveikos mintys, sveikas kūnas.

Mes įsitikinę, kad sveikatos apsaugos sistemos tikslas – ne ligas gydyti, bet sudaryti visas įmanomas sąlygas piliečiams gyventi sveikiems.

Valstybė privalo skatinti sveiką gyvenseną, garantuoti sveiką aplinką bei sudaryti sąlygas kiekvienam kreiptis ir nedelsiant gauti tinkamas gydymo paslaugas.

Fizine kultūra ir sportas svarbus visiems visuomenės sluoksniams: vaikams, jaunimui ir suaugusiems žmonėms. Fizinė kultūra stiprina žmogaus sveikatą. Todėl fizinei kultūrai ir sportui plėtoti turime sudaryti palankias sąlygas.

Bendruovalda. Sueiga. Kapa (kuopa). Rinkimai pagal kapos teisę.

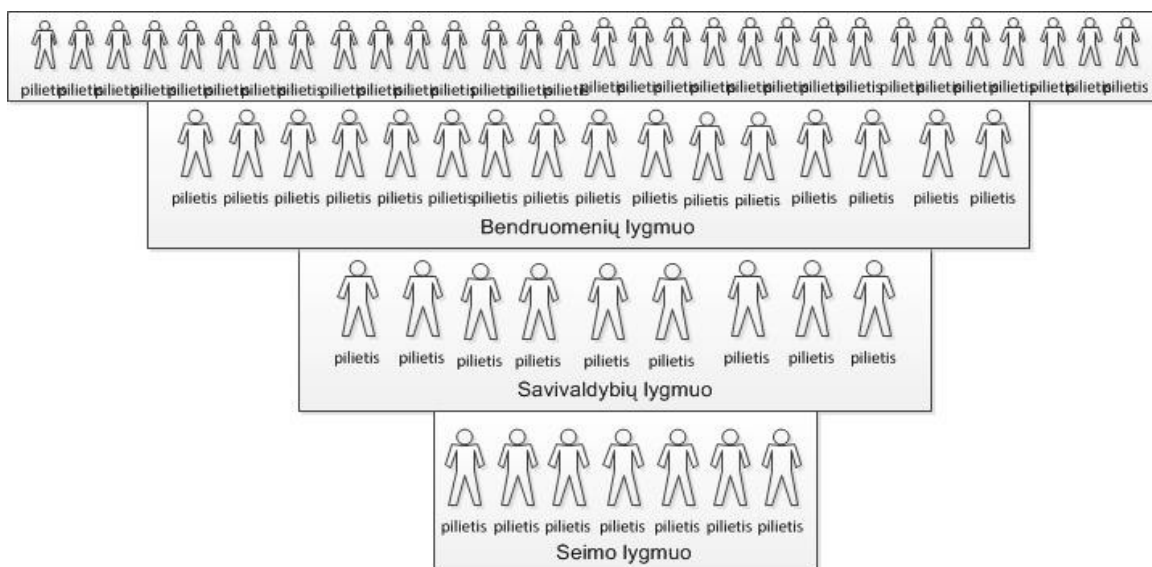
Siūlome kitokį valstybės valdymo modelį, nei dabar pasaulyje esantys populiarūs demokratija, monarchija ar diktatūra. Tai bendruovalda, kuri Lietuvoje buvo iki krikščionybės, iš dalies toks būdas yra taikomas tokiose valstybėse, kaip Šveicarija, JAV, Islandija.

Bendruovalda – valstybės valdymo būdas, kai tauta valdosi Kapos teisės pagalba ir pačio išmintingiausio ir galingiausio tautos atstovo – dvasinio vadovo (kunigaikščio, monarcho, karaliaus ir t.t.).

Sueiga – visų piliečių susirinkimas bendruomenės klausimams spręsti ir Tėvūnų tarybos sprendimams skelbti.

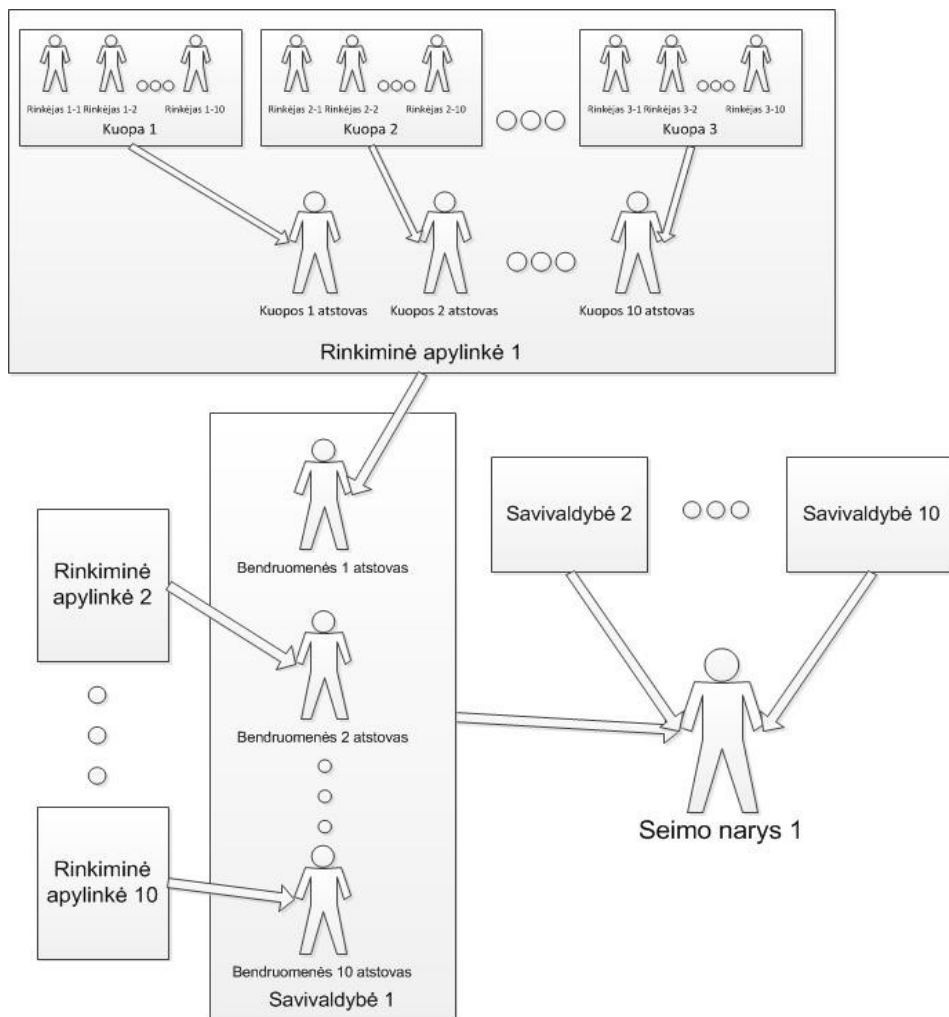
Tėvūnų taryba – pagrindinis visuomenės savivaldos būdas, kartu su sueiga ir bendruovalda.

Rinkimai pagal Kapos teisę – Tėvūnų tarybos nuomonė, paremta vienbalsiškumu, teisingumu ir sveika mąstysena.

Paveikslėlis „Rinkimų pagal Kapos teisę išdėstymas“

Piltuvėlio formos valstybės valdymo schema, kurioje atrenkami geriausi.

Valstybės valdymo (visuomenės savivaldos) lygmenys. Ūkio vadas.

Siūloma šiuos valstybės valdymo (VV) (visuomenės savivaldos) lygmenys: kaimynija (K) (bendruomenė), seniūnaitija (S), seniūnija (SEN), valsčius (V) (savivaldybė), Didysis Suėjimas (DS) (Seimas), Dvasinis Vadovas (DV). Pagalbinis valstybės valdymo instrumentas yra Ūkio Vadas (ŪV) (ministras pirmininkas).

Tėvūnų tarybos.

Kiekviename valstybės valdymo lygmenyje veikia Tėvūnų tarybos (TT). Tėvūnų tarybos nariu gali būti tik vedęs, auginantis vaikus, tvarkantis savo ūkį vyras - šeimos ar giminės galva. Vyrai, netvarkantys savo ūkio, bei šeimos sūnūs negali būti Tėvūnų tarybos nariais. Tėvūnų tarybos nariu negali būti turintis tam tikrą negalią vyras. Tokios negalios yra: silpnaprotystė, aklumas, kurtumas, nebylumumas ir nevaisingumas.

Kaimynijos Tėvūnų taryba suburiama tik iš toje kaimynijoje gyvenančių vyrų - namų (ūkių) šeimininkų. Kaimynijos TT skiria atstovus (kaimynaičius) į seniūnaitijos TT. Skiriamų atstovų skaičius negali viršyti 1/10 kaimynijos TT narių skaičiaus. Seniūnaitijos TT skiria atstovus (seniūnaičius) į seniūnijos TT. Skiriamų atstovų skaičius negali viršyti 1/10 seniūnaitijos TT narių skaičiaus. Seniūnijos TT skiria atstovus (seniūnus) į valsčiaus TT. Skiriamų atstovų skaičius negali viršyti 1/10 seniūnijos TT narių skaičiaus. Valsčiaus TT skiria vieną atstovą (viršaitį) į Didžiojo Suėjimo TT. Didysis Suėjimas skiria Ūkio vadą ir renka Dvasinį Vadovą.

Asmenys, tapę TT nariais, privalo surengti šventę ir prisiekti. Tuo tikslu atliekamos specialios paskyrimo į tarnybą apeigos.

Motinių tarybos.

Kiekviename valstybės valdymo lygmenyje veikia Motinių tarybos (MT). Motinių tarybos nare gali būti tik ištekėjusi, pgimdžiusi ir auginanti vaiką (vaikus) moteris. Kaimynijos Motinių taryba renkama tik iš toje kaimynijoje gyvenančių motinų. Šią tarybą sudaro ne daugiau kaip septynios motinos. Kaimynijos MT skiria vieną atstovę į seniūnaitijos MT. Seniūnaitijos MT skiria vieną atstovę į seniūnijos MT. Seniūnijos MT skiria vieną atstovę į valsčiaus MT. Valsčiaus MT deleguoja vieną atstovę į Didžiojo Suejimo MT.

Atitinkamo valstybės valdymo lygmens Motinių tarybos tikslas – pareikšti nuomonę dėl atitinkamo valstybės valdymo lygmens priimamo sprendimo, atsižvelgiant į tai, kaip priimamas sprendimas atsilieps ne mažiau kaip septintai būsima Tautos (bendruomenės) kartai.

Dvasininkų-žynių tarybos.

Kiekviename valstybės valdymo lygmenyje veikia Dvasininkų-žynių tarybos (DT).

Sprendimų valstybės valdymo lygmenyse priėmimo pagrindai.

Bet kokius klausimus, rūpesčius, uždavinius, susijusias su bendruomene, bendruomenės sueigoje gali iškelti tiek kiekvienas valstietis (piliėtis, bendruomenės narys) sueigoje, tiek jo ar jų grupės atstovai visuose valstybės valdymo lygmenyse.

Iškeltas klausimas, rūpestis, uždavinys yra svarstomas atitinkamo valstybės valdymo lygmens Tėvūnų taryboje. Sprendimai priimami atitinkamo VV lygmens Tėvūnų tarybos suejime bendru sutarimu, vadovaujantis teisingumu ir sveika mąstysena.

Dėl priimto sprendimo nuomonę pareiškia atitinkamo VV lygmens Motinių taryba. Jei sprendimui Motinių taryba nepritaria, Tėvūnų taryba klausimą svarsto iš naujo, kol sprendimui pritaria atitinkamo lygmens Motinių taryba. Kai sprendimui pritariama, tada sprendimas siunčiamas tvirtinti atitinkamo lygmens Dvasininkų-Žynių tarybai. Dvasininkų-Žynių tarybai nepritarus, klausimas siunčiamas Tėvūnų tarybai persvarstynui ir derinimui iš naujo, kol sprendimo nepatvirtina atitinkamo valstybės valdymo lygmens tiek Motinių, tiek Dvasininkų-Žynių tarybos. Patvirtinus sprendimą, šis siunčiamas klausimą iškėlusiai sueigai arba atitinkamo VV lygmens TT, bendruomenei ir pan.

Sprendimas įsigalioja nuo jo patvirtinimo momento.

Visuomeninė sandara. Ardai.

Gamtoje viskas vyksta tam tikra tvarka. Visų gyvų organizmų bendruomenės griežtai laikosi tam tikrų taisyklių. Jie jos nesilaiko tų taisyklių, tai tokia bendruomenė žūna. Tokie gamtos dėsniai. Žmogus taip pat turi laikytis tam tikrų taisyklių. Visi žmonės yra skirtingi, todėl žmonių bendruomenę dvasiniame lygmenyje sąlyginai galima būtų suskirstyti į kelias grupes, vadinamas ardais. Žmonės, dvasinio vystymosi dėka, tarsi pasiskirsto į keturis ardus: darbininkai, ūkininkai, vyčiai ir dvasininkai-žyniai. Šie įvardijimai neturi nieko bendro su žmonių profesija ar darbine veikla. Todėl, ypač esant dabartinei visuomeninei sąrangai, ūkininkas pagal turimą darbinę veiklą dvasiniame lygmenyje gali būti dvasininku, ir atvirksčiai, valdininkas pagal užimamas pareigas valstybėje dvasiniame lygmenyje gali būti darbininku.

Darbininkai – tie, kurie svarbiausiu gyvenime (gyvenimo tikslu) laiko išimtinai tik savo asmeninių poreikių tenkinimą. Jie neturi polinkio protinei (svetimžodis – intelektualinei), karinei ir prekybinei veiklai, ko pasekoje yra patenkinti savo padėtimi. Darbininko tikslas: maistas, poilsis,

sueitis, gynyba ir pramogavimas. Darbininkų paskirtis – dirbti, padėti kitų ardu žmonėms ir siekti kūno ir minčių tyrumo.

Šio ardo žmonių yra daugiausia.

Ūkininkai (verslininkai, prekijai) – tie, kurie supranta, kad gyvenimo tikslas nėra vien tik instinktų tenkinimas, rūpinimasis vien tik savimi. Jiems jau yra poreikis kurti šeimą, ją išlaikyti. Dėl to visas pastangas jie skiria asmeninio medžiaginio turto kaupimui. Ūkininko gyvenimo tikslas – pasiekti medžiaginę gerovę.

Vyčiai (rikliai) – tie, kurie pasižymi narsa, jėga, ryžtingumu, išradingumu, drąsa kovoje, dosnumu ir gebėjimais valdyti. Nors jie ir mokosi atpažinti ir kaupti Tikrąjį (Kūrėjo) žinojimą, tačiau sava valia niekada nesiima pamokslininkų ir mokytojų vaidmens. Jų tikslas – kovoti už Tiesą ir teisingumą. Jie jau suprato, kad žmogaus tikslas nėra vien tenkinti savo instinktus, rūpintis šeima, kaupti medžiagines gėrybes. Jie jau yra įgiję darbininko bei ūkininko patirties. Jie supranta, kad tik bendruomenėje galima užtikrinti gyvenimo kokybės tvarumą. Vyčio paskirtis – sutvarkyti savo bendruomenę (kiemo, gatvės, miesto, valsčiaus, valstybės) tokiu būdu, kad kiekvienam bendruomenės nariui būtų užtikrinta maksimali galimybė dvasiškai vystytis ir prižiūrėti tvarką valstybėje.

Dvasininkai-žyniai – tie, kurie sugeba suvaldyti (svetimžodis – kontroliuoti) protą ir jausmus, yra kantrūs, paprasti, tyrūs, turi gebėjimą atpažinti ir kaupti Tikrąjį (Kūrėjo) žinojimą, yra teisingi, išmintingi, teikia, išaiškina kitiems protėvių išmintį, gali būti dvasiniais vadovais. Jie jau yra įgiję darbininko, ūkininko ir vyčio patirties, supratę, kad žmogaus tikslas yra ne tik instinktų tenkinimas, turto kaupimas ar kova už Tiesą. Dvasininko tikslas – pasiekti Tobulybę.

Visų keturių ardu prievolė (pareiga) – siekti būti teisingiems, sąžiningiems, tyriems, darnoje ir susivaldžiusiems.

Pagrindiniai sąlyčio taškai tarp atskirų ardu.

Dvasininkai, vyčiai, ūkininkai ir darbininkai turi savo išmanymo erdves. Dvasininkai palaiko dorovinių nuostatų laikymosi tvarką, bei atpažįsta ir aiškina tikrovės pokyčius. Vyčių išmanymo erdvė yra valstybės valdymas ir karyba. Ūkininko pagrindinis tikslas yra siekti medžiaginės gerovės. Darbininkams svarbu tenkinti savo poreikius ir instinktus.

Buvimas viename iš šių dvasinių ardu priklauso nuo asmeninių įgimtų ir išlavintų gebėjimų ir polinkių, akivaizdžiai sekančių iš to gyvenimo tikslo, kurį žmogus pasirinko ir nusprendė pasiekti. Šiuo tikslu gali būti:

Troškimai – nevaldoma gyvybinių jausmų veikla, omės (instinktų) tenkinimas: tai darbininko būseną;

Pelnas, nauda – sąmoningas norų įgyvendinimas: tai ūkininko būseną;

Atsakomybė – teisingumu paremta veikla: tai vyčio būseną;

Tobulumas – dvasinis gyvenimas ir tikėjimo tiesų skleidimas: tai dvasininko-žynio būseną.

Kiekvienas žmogus, priklausomai nuo savo elgsenos ir pasirinkimo, per savo gyvenimą gali pakilti ar nukristi į bet kurį dvasinį ardą. Kiekvienas, pagal savo išmanymą, dirba darbą savo ir visuomenės gerovei, padeda vienas kitam.

Valstybės saugumas ir gynyba.

Visi Lietuvos piliečiai yra savo šalies gynėjai, visi, sulaukę atitinkamo amžiaus, privalo duoti priesaiką Tėvynei, ją saugoti, puoselėti ir ginti. Atsisakę duoti priesaiką gali netekti pilietybės, likti tik su leidimu laikinai gyventi.

Lietuvos karinė sandara turi būti panaši į Šveicarijos, steigama Kapos teisės principu. Visi vyrai kariai.

Kas nemaitina savo kariuomenės, maitina svetimą.

Tauta, atsisakiusi dalies savo savarankiškumo, praranda ir savarankiškumą (svetimžodis – suverenitetą) ir valstybę.

Pagrindinės santvarkos nuostatos.

Visuomenė pasiekia gerovę tik tada, kai žmonės, priklausantys aukščiau išvardintiems gamtiniams (svetimžodis – natūraliems) visuomenės ardams, bendradarbiauja tarpusavyje, siekdami dvasinio vystymosi ir vykdo nustatytas pareigas, atitinkančias asmeninį žmogaus visuomeninį ir dvasinį lygmenį.

Visuomeninė santvarka (toliau tekste – VS) valstybėje turi sudaryti sąlygas visus ūkinių gėrybių kūrėjus, savininkus, vartotojus iš tikrųjų dalyvauti valstybės ūkio reikalų tvarkyme. VS turi apsaugoti mūsų tautą nuo tautos gaunamų lėšų (pajamų) susitelkimo atskirų asmenų ar bendrovių rankose, turi sudaryti sąlygas tautos gaunamas lėšas pasiskirstyti per visą tautą. Valstybės gerovė priklauso tautai. Ne atskiriems luomams, grupėms ar šeimoms, bet visiems valstybės piliečiams drauge ir kiekvienam atskirai, kaip bendrosios gerovės dalininkams. VS uždavinys – valstybės ūkinę gerovę padaryti visos tautos dalyku. Mūsų nuomone, valstybė privalo siekti, kad kiekvienam doram valstybės piliečiui ir/ar šeimai būtų sudarytos sąlygos prasimaitinti, apsirengti ir turėti savo namus.

Lietuvos ūkis turi būti tvarkomas tokiais pagrindais, kur VS remiasi atskiru žmogumi kaip Kūrėjo (Gamtos) kūriniumi, kurio vertingumas yra neįkainojamas; ji užtikrina tokią tvarką, kurioje pasirinkimo laisvė, vieningumas ir teisingumas derinami tarpusavyje, papildydami vienas kitą.

VS turi būti tokia, kurioje gali pasireikšti kiekvieno žmogaus kūrybinės galios, kurios veikimas remiasi tuo, kad laisvė ir atsakomybė, varžymasis dėl asmeninės naudos, pirmavimo (svetimžodis – konkurencija) ir veikimas iš vien su kitais (svetimžodis – solidarumas) sukuria visumą ir papildo vienas kitą. Tokia tvarka suteikia žmonėms galimybę gyventi savarankiškai ir patiems pasirūpinti savimi. Kartu ji geba sujungti asmenų jėgas visuomeniniam bendradarbiavimui. Ir pagaliau ji sukuria ūkines sąlygas vieningumui, kurio pagrindu veikia valstybės visuomeninės apsaugos tvarka. Taip įgyvendinami visuomeninio teisingumo pagrindai.

Kadangi siekiame Tautos vienybės, todėl susidariusius rūpesčius (svetimžodis – problemas) turime spręsti visi kartu – VISA TAUTA – piliečių neskirstant pagal reikšmingumą, nesureikšminant turtingųjų, darbdavių, valdininkų. Kiekvienas bet kurio ardo narys privalo savo protu, kūryba bei darbu prisidėti prie bendros tautos gerovės.

TAUTOS JĖGA VIENYBĖJE! Tai reiškia, kad Tautos jėga yra ne jos narių vienodume, o vienybėje siekiant pagrindinio tikslo – Tautos klestėjimo ir dvasinio vystymosi.

Skaidrus piliečių tikslų derinimas (politika), įstatymų ir visuomenės tikslų, naudos viršenybė.

Politika („poli“ – daug, „tikos“ – tikslai, siekiai) – piliečių tikslų, siekių suderinimas valstybėje.

Privalome pasiekti, kad valstybės valdyme dalyvautų tik tam pasirengę, dorybingi, nevartojantys jokių kvaišalų (alkoholio, tabako, narkotikų) valdininkai (pareigūnai). Labai svarbu, kad į valstybės tarnybą patektų tik dori, kokybiškai savo pareigas atliekantys, Lietuvos valstybei ištikimi piliečiai ir kad kiekvienas nusižengęs valstybės tarnautojas ar pareigūnas neišvengtų atsakomybės. Valstybės valdyme turi būti skaidrumas, kuris įgyvendinamas per visapusiškų teisingų žinių apie tikrą valstybės valdymo tvarką pateikimą visuomenei.

Ekonomika. Ūkis. Pagrindiniai uždaviniai.

Ekonomika (graik. *Oίκος* (“Oikos”) - namas ir *νόμος* (“nomos”) - dėsniai) – visuomeninis mokslas, tiriantis asmenų elgseną esant nuolatiniam gamybos varomosios jėgos (pajėgumų) trūkumui, tiesiogiai darantį įtaką gaminiams, paskirstymui ir vartojimui, ūkinei veiklai, ūkiui. Ekonomika tiria, kaip žmonės, jų grupės (namų ūkiai), organizacijos (įmonės) priima sprendimus siekdami patenkinti savo poreikius.

Jei ūkio tvarkymo būdų visumą (ekonomiką) suvokiame kaip vieną iš visuomeninių mokslų, tai užduočių, kurias jos pagalba galima ir būtina spręsti, tarpe būtinai turi būti šios dvi:

- 1) tarpšakinio santykio (svetimžodis - balanso) išlyginimas;
- 2) poreikių įvairovės suskirstymas į gyventojų kiekio (svetimžodis – demografiškai) sąlygotą ir nuopuolišką – dykaduonišką (degradacinį-parazitinį).

Pirmosios užduoties sprendimui būtina turėti pavyzdiniu matavimo vienetu užtikrintą pinigų vertės matą (pvz., tarpukario Lietuvos litai buvo padengti auksu), kitaip išspręsti tarpšakinio balanso išlyginimo neįmanoma. Kaip tik tame ir yra pagrindinė šiuolaikinio ūkio tvarkymo mokslo problema, kuri paverčia šį mokslą į gryną apgavikiškumą, o visuomenė tokiu būdu gauna visą puokštę įvairiausių visuomeninių rūpesčių. Nors uždavimys sprendžiamas visai paprastai – kaip priemonę mokėjimams būtina pasirinkti pavyzdiniu matavimo vienetu užtikrintą kainodaros pastovumą (invariantą), t. y. kažkokią prekę, kurią galima iškeisti į bet kokią kitą prekę ir kuri, tuo pačiu, turi griežtai užtvirtintą nešališką pavyzdinį matavimo vienetą, t. y., kuri turi kažkokį tai nešališką (svetimžodis – objektyvų) matą, nepriklausantį nuo vienašališkų (svetimžodis – subjektyvių) kažkokių grupės asmenų tikslų, pvz., kW/h (kilovatas/valanda). Tai yra, kilovatvalandė negali būti vertinama skirtingai atsižvelgiant į „rinkos svyravimus“, nes šiuos du nešališkus matus (kilovatas ir valanda) žmonija pasauliniu mastu priėmė kaip elektros energijos sąnaudų matavimo pavyzdžius (svetimžodis – etalonus). Dėl to netiesiogiai šis kainodaros invariantas jau naudojamas šalių ūkiuose ir gamybinių užduočių sprendimas be jo jau neįmanomas. Esant nešališkui pavyzdiniui matavimo vienetui ir aukštam valdytojų dorovingumui, tarpšakinio santykio (balanso) išlyginimas išsprendžiamas ir tobulu sprendimu galėtų būti nulinis santykis (balansas). Tuo pačiu, įvairių šalies ūkio sričių veikloje būtų galima išvengti tiek nepriteklio (svetimžodis – deficito), tiek pertekliaus. Tokiu būdu įmanomas numatymų (prognozų) valdant šį vyksmą stabilumas, o visuomenei – gyvenimo sanklodos pusiausvyra (t.y. be krizių ir „pakilimų“).

Antras tarpšakinio santykio (balanso) sprendimo būdas galimas visai kitokiose ūkinių santykių tvarkose, taip pat ir neturint kainodaros pastvumo (invarianto). Šiuo atveju visapusišku pavyzdžiu galėtų būti laikas. Bet įdiegiant šį pavyzdį (etaloną) tautos ūkyje mažų mažiausiai būtinas vertybių perkainojimas ir visų žmonių (ne tik vienos atskirai paimtos šalies, bet ir visos planetos) pasaulėžiūros pakeitimas. Šios tvarkos ypatumas tame, kad žmogus šioje tvarkoje turi dirbti ne tam, kad kažką gautų iš bendruomenės, o atvirkščiai – tam, kad savo darbu atlygintų bendruomenei už tas gėrybes, kurias gauna iš bendruomenės. Tokiu būdu, tai yra visiškai priešinga tvarka tai tvarkai, kuri veikia šiuo metu, ir laikas joje, įvertinant kiekvieno žmogaus darbą, atlieka žinių pavyzdžio vaidmenį (informacinio etalono funkciją). Atitinkamai dirbingas, bet nedirbantis ir nieko nekuriantis šioje ūkio santykių tvarkoje žmogus akivaizdžiai yra veltėdis (dykaduoniaujantis visuomenės sąskaita, kadangi vartoti tuo pat metu jis nenustojo), kuriam būtina užkirsti kelią dykaduoniavimui – t. y. taikyti prievartinį darbą, jei jis pats nesugeba ir nenori pasirinkti naudingos visuomenei veiklos. Techniškai, priėmus domėn esamus šiuolaikinius žinių perdavimo būdus, įgyvendinti tokią tvarką netgi paprasčiau, nei įdiegti pavyzdiniu matavimo vienetu sąlygotą nekintamą kainodarą, tačiau pasaulėžiūriškai šios užduoties kol kas negalima išspręsti, nors švietimo tvarkos pagalba šios užduoties sprendimas turėtų būti nagrinėjamas kaip viena iš svarbiausių visuomenės tikslų.

Reikmių įvairovė - tai tautos ūkio pagrindas. Nuo reikmių įvairovės pasirinkimo tautos ūkyje tiesiogiai priklauso visos tautos sveikata ir klestėjimas. Tautos ūkyje vyraujant nuopuoliškai-dykaduoniškai (degradacinei-parazitinei) vartojimo įvairovei (kaip yra šiandienai), daugumos žmonių sąmonei labiau priimtina įvairaus tipo narkotinių nuodų (rūkalų, alkoholio, narkotikų) gamyba. Be to, valstybė mato šią veiklos sritį kaip vieną pagrindinių išdo įplaukų šaltinių. Tai pat į šią poreikių įvairovę patenka informacinė žiniasklaidos veikla, surišta su pornografijos ir prievartos propagavimu. Šie veiksniai neigiamai veikia gyventojų kiekio padėtį bendruomenėje, todėl jei tokios bendruomenės ūkyje virš (demografiškai) sąlygotų reikmių įvairovės vyrauja nuopuoliškos-dykaduoniškos reikmių įvairovės, tai tokia bendruomenė pasmerkta susinaikinimui. Tačiau šiuo metu mūsų šalies ūkyje tuo pat metu veikia abi šios įvairovės, nes be gyventojų kiekio (demografiškai) sąlygotų reikmių įvairovės gyventojų ir jų kultūros atsinaujinimas (svetimžodis –

reprodukcija) iš esmės negalimas. Tačiau norint, kad visuomenė pasveiktų nuo įvairaus plauko neigiamų priklausomybių, gimdančių įvairius visuomeninius rūpesčius, būtina iš esmės, t. y. įstatymiškai, o dar geriau - pasaulėžiūriškai, pašalinti nuopolišką – dykaduonišką reikmių įvairovę visose tautos ūkio veiklos srityse.

Lietuvos ūkis – veiklos, susijusios su gėrybių (išteklių) Tautos poreikiams tenkinti kūrimu, paieška, naudojimu bei skirstymu visuma.

Ūkis gali būti skirstomas į tokias šakas kaip žemės ūkis (pirminė ūkio dalis), gamyba (pramonė) (antrinė ūkio dalis), paslaugos (tretinė arba pोगamybinė (popramoninė) ūkio dalis, aptarnaujančių ūkį ūkio šakų visuma (infrastruktūra) – prekyba, transportas, pristatymas (svetimžodis – logistika), keliavimas (turizmas), viešbučiai, ryšiai (komunikacija), piniginiai ištekliai (finansai) ir kitas.

Tautos ar valstybės, kurią kuria tauta, siekiamas tikslas – tenkinti **savo poreikius** (turėti, ką valgyti, ką apsirengti, stogą virš galvos ir t. t.). Tai susiję su **gėrybių (resursų) paskirstymu**, ir čia reikia spręsti **tris** pagrindinius uždavinius:

a) kaip tauta, sprendžiame **du** – tų gėrybių (resursų) gausinimas bei teisingas jų paskirstymas visuomenės tarpe;

b) kaip atskiras asmuo, vieną – **norimų tenkinti poreikių pagrįstumas, protingumas, naudingumas, įtakojimas bendrai tautos gerovei** ir t. t. (Turtingas ne tas, kuris daug turi, bet tas, kuriam pakanka).

Vienas iš ūkio tvarkymo tikslų – kreipti ūkį jo pagrindinių uždavinių kryptimi ir apsaugoti žmogų nuo vergystės ūkiui.

Ūkio veiksmų parengimas ir planavimas (svetimžodis – strategija).

Viskuo, kas būtiniausia žmogaus gyvasčiai, turime apsirūpinti (gamintis, kurti) patys. Tas taikytina ir kitiems dalykams (produktams ar paslaugoms). Taip pat mums reikia ir kitų prekių ar paslaugų. Bet šiems mainams mes turime turėti savo sukurtų, pagamintų produktų, kuriuos galėtume išmainyti į mums trūkstamus arba turime suteiktų paslaugų užsieniečiams, kurie noriai jomis naudotųsi.

Pagrindinės (strateginės) ūkio šakos, kurios duotų tautai tiesiogines įplaukas (aprupintų produktais ir/ar paslaugomis, kuriomis galėtume mainytis su užsieniu), būtų šios:

- 1) žemės ūkis (ekologiškų produktų gamyba);
- 2) mokslas, asmeninė kūryba (plačiaja prasme);
- 3) tarpinis vežimas (tranzitas);
- 4) keliavimas (turizmas).

Šioms šakoms turime kreipti ypatingą dėmesį, tuo pačiu, turime skatinti bet kokią „lietuvišką“ prekių išvežimą į užsienį (svetimžodis – eksportą), nors jis ir nėra susijęs su išvardintomis ūkio šakomis, bei neturi būti užleistos kitos ūkio šakos, turinčios įtakos pagrindinėms svarbioms (strateginėms) šakoms (pvz., elektros energijos gamyba, miškų ūkis).

Ūkio paskirtis ir jo bendro veikimo (organizacijos) pagrindai.

Ūkis yra pirmasis žmogaus kūrybinis žingsnis pasaulyje ir pirmoji priemonė žmogui išsilaikyti Gamtoje. Neap rūpinusi žmogaus nei tinkamu maistu, nei apranga, nei gyvenamuoju būstu, nei tinkamomis apsigynimo priemonėmis, pati gamta pastūmėjo žmogų į ūkinę veiklą. Tik per ūkinę veiklą žmogus gali susikurti sau gyventi tinkamas sąlygas, be kurių negalėtų nei išsilaikyti, nei išsivystyti. Todėl ūkinės veiklos pagrindiniu tikslu turi būti ne pelno siekimas, bet priemonių, skirtų žmogaus poreikiams tenkinti suteikimas.

Ūkio paskirtis – kiekvienam doram piliečiui ir/ar šeimai sudaryti sąlygas prasimaitinti, apsirengti ir turėti savo namus.

Žmogus gali turėti daug įvairių poreikių. Žmogui reikia žmoniškų sąlygų visose gyvenimo srityse. Todėl ūkio pagrindiniai uždaviniai yra aprūpinti žmogų medžiaginėmis gėrybėmis, kad galėtų reikštis jo dvasinė kūryba.

Kiekvienu atveju ūkis turi tarnauti žmogui. Žmogus – jo asmenybė ir jo kultūrinė kūryba – yra aukštesnės vertybės nei ūkis. Ūkis, atitrūkęs nuo žmogaus, virsta beprasmiu. Ūkis, pavergęs žmogų, virsta nužmoginimo priemone. Tą mes turime šiandien.

Kad žmogus ir ūkyje turėtų pirmenybę, netapdamas priemone ūkiui, reikalingas toks ūkio tvarkymo būdas (ekonomika), kuris, iš vienos pusės, apsaugotų žmogų nuo vergovės ūkiui, iš kitos, apsaugotų ir patį ūkį nuo laisvos, savavališkos, tik grobuoniško pelno siekimo skatinamų savanaudiškų veikimo pastangų.

Pelno perteklius, įgytas išnaudojant samdomus darbuotojus, turi būti nukreiptas tarnauti visuomenei.

Valstybės visuomeninio poreikių derinimo (svetimžodis – politikos) pirmenybe turi būti žmonių gerovė ir užimtumas. Būtina sąlyga – skaidrus ir išmintingas ūkinės veiklos teisinis reguliavimas, jos priežiūros sutvarkymas taip, kad nebūtų aukojama reikalo esmė, dėl veiksmų, kurių reikalaujama pagal nustatytą tvarką, atliekant kurį nors reikalą. Turi būti sukurta nuosekli ir teisinga valstybės tarnautojų, kitų pareigūnų kūrybos ar darbo apmokėjimo, piniginio bei kitokio skatinimo sistema, užtikrinanti, kad atitinkamas pareigas siektų užimti tam tinkamiausi asmenys.

Valstybė turi saugoti, kad savanaudiškos asmeninės ūkinio veikimo pastangos nebūtų priešpastatytos bendrajai gerovei. Savanaudiškų asmeninių veikimo pastangų kreipimas bendrosios gerovės tikslams nėra pasikėsinimas į asmens laisvę. Priešingai, savanaudiškos asmeninės veikimo pastangos turi būti pajungiamos bendrajai gerovei, kad būtų apsaugota asmens laisvė. Svarbus valstybės vaidmuo derinant atskiras ūkio šakas, ypač pinigines lėšas, pagal bendrąją krašto ūkio programą ir pagal pasaulinę ūkio ir pinigines apyvartos raidą.

Sunkmečiu valstybė yra svarbi jėga, galinti plėtoti ūkį ir neleisti kilti bedarbystei. Valstybė privalo sudaryti sąlygas žmonėms dirbti ir kurti.

Lietuvos gamyba (pramonė) be grynai ūkinių dėsnių turi paisyti ir tautinių reikalų. Tautiniai reikalai Lietuvos gamybą (pramonę) įpareigoja:

1) kuo vaistingiausiai panaudoti valstybės kūrybines jėgas, valstybės specialistus, kurių ruošimas turi būti ypatingai duodantis didžiausią našumą;

2) sumaniai ir tvariai naudoti valstybės gamtinius jėgos (energijos) šaltinius;

3) tvariai ir atsakingai naudoti valstybės medžiagų (žaliavų) šaltinius.

Mūsų gamyba, panaudodama valstybės kūrybines jėgas bei jėgos (energijos) šaltinius, turi paversti valstybės medžiagas (žaliavas) išbaigtais geriausios kokybės gaminiais, o ne užsiimti vien tik medžiagų ar pusgaminių išvežimu į užsienį (pvz., mediena).

Ypatingą dėmesį reikia skirti žemės ūkio gaminius perdirbančiajai, jėgos (energijos) tiekimo bei statybos medžiagų gamybai.

Nuosavybė. Žemės nuosavybė. Bendro darbo grupės susivienijimas (kooperacija). Kūryba (darbas) ir atlygis.

Turėti nuosavybės yra prigimtinė žmogaus teisė. Iš kitos pusės, reikia suprasti, kad, kaip tokia, absoliuti nuosavybė neegzistuoja. Nuosavybę reikia suvokti, kaip teisę valdyti. Be nuosavybės žmogus yra netikras ir nesaugus. Jam gresia nuolatinis pavojus patekti į ūkinę vergiją. Tačiau kaip tik dėl to, kad nuosavybės teisė yra susijusi su žmogaus asmeniškumu, ji yra visuotinė. Kiekvienas žmogus yra asmuo, kiekvienas turi jaustis pasaulyje laisvas ir saugus, todėl kiekvienas turi šį tą turėti. Nuosavybės asmeniškumas yra jos visuotinumą pagrindas.

Žemės gėrybės turėtų būti paskirstytos taip, kad kiekvienas pilietis jų turėtų pakankamai. Nuosavybės principas, kaip ir laisvės, yra visuotinis. Jis tinka ne tik vienam ar kitam, bet visiems.

Visi turi turėti nuosavybės, nes visi yra asmenys. Todėl nuosavybė turi būti visiems prieinama ne tik teoriškai, bet ir praktiškai.

Tačiau Žemės resursų kiekis laike yra ribotas. Jų nėra ir niekad nebus tiek, kad kiekvienas galėtų turėti ne tik pagal poreikį, bet ir pagal savo norus. Pripažindami nuosavybės visuotinumą, turime pripažinti ir nuosavybės normavimą. Nes jei vienam bus leidžiama turėti per daug, tai kitas visiškai nieko neturės. Nuosavybės normavimas yra iš esmės susijęs su jos visuotinumu. Todėl nuosavybės koncentravimas vienos rankose turi būti normuojamas. Privachios nuosavybės teise negalima pateisinti kai kurių žmonių privilegijas, jei šios privilegijos atima kitiems teisę į nuosavybę. Viskas, kas peržengia poreikio ribas, nekyla nei iš Gamtos, nei iš Kūrėjo, o iš įstatymo. Įstatymą, kurį išleido žmonės, manydami, kad jis teisingas, galima atšaukti arba pakeisti kitu, teisingesniu įstatymu.

Tokios ūkio sritys turi būti tvarkomos viešosios nuosavybės pagrindu. Tokių įtakingų sričių perdavimas nuosavybėn asmenims be pavojaus bendrajai gerovei negalimas. Todėl tam tikros ūkio sritys turi būti viešųjų institucijų žinioje.

Todėl būtina pasiekti, kad liktų ar būtų suvalstybinti ar suvisuomeninti: pinigų emisija, stambusis kreditas, draudimas, susisiekinimas, jėgos (energijos) šaltiniai, vandenys, žemės gelmių turtai, miškai, žemė.

Atskiras klausimas yra – žemės nuosavybė. Žemė nėra žmogaus sukurtas produktas, bet yra būtinas visiems be išimties žmonėms, todėl ji neturėtų būti asmeninės nuosavybės ar bent jau prekybos objektu. Palaipsniui reikia siekti (draudžiant pirkti žemę visiems, išskyrus valstybę), kad žemė būtų tik valstybinė ar visuomeninė. Žemė neturi būti tiesioginės naudos, pasipelnymo objektu. Ji turi tarnauti tik tai tautai, kuri yra gimusi ant tos žemės, nes gimimo vietos aplinka – Gamta – turi didelės įtakos (per maistą, vandenį ir pan.) pačiam žmogui, jo harmonijai su gimtąja vieta. Todėl **žemės nuosavybės perleidimas svetimšaliams turi būti draudžiamas**. Iš kitos pusės, asmuo turi turėti naudojimosi žeme garantiją. Tai galima pasiekti per žemės valdymo teisę. Tokiu būdu nekils problemų, susijusių su žemės panaudojimu visuomeniniams tikslams. Atitinkamai turi būti sprendžiamas ir kompensacijos už valdymo teisės panaikinimą ar pakeitimą klausimas.

Krašto ūkio valdyme ypatingas vaidmuo turi tekti kooperacijai. Kooperacija įgalina smulkųjį kapitalą koncentracijos būdu ir nepažeidžiant asmens pirmenybės principo atlikti didelius ūkinius bei visuomeninius uždavinius gamybos, prekybos ir kredito srityse. Kooperacija yra svarbus veiksnys krašto kapitalui lygiau pasiskirstyti.

Būtina siekti ne tik bendrojo ūkinės gerovės augimo, bet ir valstybės investicijų kreipimo į kvalifikuotesnę kūrimą ir mokslą. Reikia siekti, kad atsirastų naujų galimybių kurti (įsidarbinti) senyvo amžiaus (pvz., jaunos kartos auklėjimo sistemoje) ir naujai perkvalifikuotiems žmonėms.

Būtina privačią iniciatyvą kreipti bendrosios gerovės link, prižiūrėti atskirų ūkio šakų plėtojimosi harmoningumą ir saugoti krašto ūkį nuo netikslingų investicijų, padėti krašto ūkiui susiderinti su tarptautiniu ūkiu.

Kūrybos (darbo) esmė yra gerovės kūrimas ir visuomeninio teisingumo užtikrinimas. Tik kurdamas žmogus gali realizuoti ryšį su visuomene. Kūryba yra vienintelis tikras žmogaus apsirūpinimo šaltinis. Kurdamas žmogus veikia kaip asmuo. Žmogaus kūrimo ryšys su žmogaus asmeniu yra esminis. Todėl žmogaus kūryba nėra prekė tik supaprastinta ir įprastąja prasme. Kūryba turi tapti vienu iš pagrindinių žmogaus užsiėmimų, tobulėjimo keliu ir pragyvenimo šaltiniu.

Būtina užtikrinti visišką piliečių užimtumą ir asmens darbinės veiklos pajamingumą, nes atsirandanti neperspektyvios ateities grėsmė gali apimti daug šeimų, sukeldama pavojų naujų kartų tęstinumui. Emigravimas dėl darbinės veiklos pajamingumo stokos turi tapti reta išimtimi.

Kaip kūryba nėra įprastinė prekė, taip ir atlygis nėra tik kūrimui panaudotos jėgos (energijos) kaina. Atlygis teisingas bus tik tada, kada jis bus pagrįstas kuriančiojo poreikių patenkinimu. Savo prigimtimi atlygis yra priemonė žmogui apsirūpinti pragyvenimu. Todėl atlygio kiekis turi būti apskaičiuojamas ne pagal kuriančių pasiūlos – paklausos taisyklę ir ne pagal gamintojo pagamintų

gaminių kainą, bet pirmiausia pagal paties kuriančiojo poreikius. Atlygis kuriančiajam turi būti toks, kad jo užtektų tinkamai aprūpinti paties kuriančiojo ir jo šeimos poreikius.

Minimalus kūrybos (darbo) atlygis turi būti toks, kad jo pakaktų kuriančiojo maistui, drabužiams, gyvenamos patalpos, kasdieniams kultūros ir profesijos bei pareigų poreikiams tenkinti. Minimalus atlygio dydis priklausys nuo bendros gerovės lygio valstybėje. Kuo daugiau gėrybių sukursime ar pagaminsime, tuo daugiau jų teks kiekvienam tautiečiui.

Mokesčių politika. Paskolos.

Tvarkant Lietuvos ūkį, ypatingą dėmesį reiktų kreipti į mokesčių politiką.

Mokesčiai turėtų būti naudojami šioms pagrindinėms paskirtims (svetimžodis – funkcijoms):

- 1) atlygis už teikiamas mums, visiems valstybės piliečiams, paslaugas:
 - a) samdomiems (renkamiems) valstybės valdytojams;
 - b) švietimo ir ugdymo;
 - c) sveikatos apsaugos;
 - d) vidaus ir išorės saugumo;
 - e) kitas visuomenines paslaugas.
- 2) išlaidoms, susijusioms su tautai naudingais projektais (pvz., kelių tiesimas, priežiūra, mokyklų, ligoninių statyba ir pan.);
- 3) atskirų visuomenės grupių (narių) paramai (pašalpos mamoms, bedarbiams ir pan.);
- 4) tėvų išlaikymui senatvėje (pensijoms).

Pačių mokesčių esminės paskirtys ūkio valdyme yra šios:

fiskalinė – mokesčiai galime surinkti vieną ar kitą kiekį pinigų valstybės reikmėm (nacionalinio biudžeto pajamos iš esmės formuojamos per šalies mokesčių sistemą);

perskirstomoji – susijusi su fiskaline paskirtimi (funkcija) ir pasireiškia tuo, kad surinkti mokesčiai perskirstomi subsidijų, paramos ir kitų pervedimų forma gyventojams, ūkio subjektams, ūkinės veiklos sferoms, regionams;

reguliavimo – realizuojama tada, kai valstybė per mokesčių sistemą (įvesdama naujus mokesčius, keisdama tarifus ar/ir apmokestinimo taisykles, suteikdama mokesčių lengvatas ir t.t.) reguliuoja išteklių pasiskirstymą ūkio valdyme, skatina ar stabdo tam tikrą ūkinę veiklą bei veikia makroekonominis vyksmus (svetimžodis - procesus) (augimą, infliaciją, užimtumą).

Mokesčių politika turi būti aiški ir skaidri. Mažiau uždirbantiems visuomenės nariams mokesčiai turi būti proporcingai mažesni, kad būtų skatinamas viduriniojo visuomenės sluoksnio augimas. Mokesčiais ir kitomis ūkio valdymo priemonėmis turi būti mažinamas didėjantis pajamų skirtumas. Turi išnykti tokie dalykai, kaip nelegali ūkinė veikla, mokesčių nemokėjimas, nelegalus darbo užmokestis. Privalome užtikrinti, kad visi vienodomis sąlygomis ir pagal išgales prisidėtų prie bendros krašto gerovės kūrimo. Ne mažiau svarbus yra kompetentingas ir aktyvus valstybės finansų valdymas, valstybės institucijų finansinės drausmės užtikrinimas. Institucijų išlaidos turi būti optimizuotos pagal valstybės pareigas (funkcijas), švaistūniškumas – išgyvendintas. Kiekvienas valstybės litas turi būti naudojamas pagal paskirtį ir taupiai.

Mokesčių mokėtojai visuomet bus UŽ mokesčių mažinimą. Mokesčių dydis turi būti optimalus, tačiau patys mokesčiai turi būti visuotinai surenkami. Ypatingą dėmesį reikia skirti piktybiškai nemokantiems mokesčių – šešėliniam verslui ir kontrabandininkams. Dėl nevienodų verslo sąlygų bankrotai gresia toms bendrovėms, kurios veikia legaliai. Žalą patiriame visi kartu.

Norint kalbėti apie mokesčių didinimą ar mažinimą, **reikia turėti visą informaciją apie valstybės išlaidas ir jų būtinumą**. Turime išmokti gyventi pagal savo pajamas, todėl beatodairiškas skolinimasis, o ypač iš užsienio ir dar tokiomis aukštomis palūkanomis, bei tų paskolų „pravalgymas“ dabar vyraujančios pasaulėžiūros laikais yra tiesiausias kelias į vergiją. Palaiptai galime tapti tik pigios darbo jėgos baraku ES.

Pinigų politika.

Pinigų, arba **monetarinė politika** – tai vyriausybės įrankis, padedantis įgyvendinti jos ūkio valdymo tikslus, darant įtaką pinigų kiekiui ir/ar palūkanų normai, kartu ir kreditui. Kitaip tariant, vyriausybei yra suteikiamos galios kontroliuoti pinigų pasiūlą ir reguliuoti kreditavimą. Naudodama pinigų politikos priemones, vyriausybė gali pažaboti infliaciją ir skatinti ūkinės veiklos plėtrą.

Būtent monetarinės politikos nevykdymas arba netinkamas vykdymas ir priveda prie finansinio nestabilumo, nes per užsienietiškus bankus į Lietuvos ūkį buvo „investuoti“ milžiniški „laisvų“ pinigų kiekiai.

Centrinis bankas turi būti valstybinis, emisiją vykdyti gali tik valstybė.

Vyriausybės kūriniai (darbai)

I. Švietimas.

1. **Švietimo sistema.** Atsižvelgiant siekiamų tikslų bei suprantant, kokią įtaką žmogaus pasaulėžiūrai ir pasaulėjautai turi švietimas, turime parengti naują švietimo sistemą, kurios pagalba būtų galima ugdyti dorus, bendruomeniškus tautiečius. Švietimo sistemoje būtina visai atsisakyti „mokinių krepšelių“ arba pertvarkyti šią sistemą taip, kad krepšeliai nevirstų tikslu verbuoti mokinius, drausti juos šalinti iš mokyklos ir pan.

Būtina atkurti pagarbą mokytojui, vadovaujantis teisingumo ir protingumo kriterijais, apriboti mokinių (vaikų) teises, nes esama padėtis šioje srityje santykyje su mokytojais ar pačia bendruomene yra nenormali – vaikų teisės iškeliamos aukščiau visko.

Dėl ypatingos švietimo paskirties, ypač jaunos kartos ugdyme, ikimokyklinių įstaigų bei mokyklų (pradinių, progimnazijų, gimnazijų, kitų vidurinių išsilavinimą teikiančių mokymo įstaigų) tiesiogiai dirbančių su mokiniais (vaikais) specialistų atlyginimas turi būti ženkliai didesnis, nei, pvz., šiuo metu mokamas vidutinis atlyginimas.

Mokymosi programos turi būti orientuotos ne į informacijos „iškalimą“, bet į tikrovės pažinimą, gebėjimą susieti bei panaudoti gautas žinias gyvenime. Reikia atsisakyti pažymių. Mokinys gali save įvertinti per įvairius mokytojo sugalvotus testus, olimpiadas. Mokyklos baigimo egzaminai taip pat nebūtini. Norintys pratęsti mokslus, laiko stojamuosius egzaminus į aukštąsias mokyklas.

Mokyklos administraciją turėtų sudaryti direktorius, renkamas iš tėvų komiteto, ir pavaduotojas, renkamas iš pedagogų. Administracijos pareiga: sudaryti mokytojams palankias darbui sąlygas. Administratoriai gali būti keičiami mokytojų ir tėvų nutarimu.

Būtina atsisakyti visokiausios biurokratijos (ataskaitos, dokumentacijos). Mokytojas galėtų pildyti dienyną savo nuožiūra. Dienyne surašomos išvalgos, pastebėjimai, pasirinktos temos ir panašiai, kad, pasikeitus mokytojui, būtų perduota informacija. Dar vienas pavyzdys. Daug popierizmo, norint vaikus nuvesti į kiną, teatrą, muziejų ir t.t. Reikia rašyti prašymą direktoriui, gauti tėvų parašus, sveikatos pažymėjimus.

Turėtume atsisakyti visokių atestacijų. Mokytoją turėtų vertinti mokiniai ir tėvai. Kitos atestacijos nereikalingos. Tėvai ir mokiniai galėtų pakeisti mokytoją, atleisti jį iš darbo.

2. **Meilės Tėvynės ugdymas.** Svarbus žingsnis – pradėti jaunimą auklėti taip, kad jie gerbtų tėvus, mylėtų tėvynę, žinotų tikrą, neiškraipytą tautos praeitį, daryti ekskursijas ir žygius į istorines vietas. Svarbią vietą turi užimti dorovinis ugdymas ir lietuvių tautinės kultūros puoselėjimas. Privalome iš visų mokyklų, tarp jų ir iš aukštųjų, **išvartyti visus „queer“ filosofijos sekėjus ir „queer“ kultūros puoselėtojus.**

3. **Lietuvių kalba.** Labai svarbu vaikus mokinti taisyklingos ir neužterštos tarptautiniais žodžiais lietuvių kalbos. Lietuvių kalba dabar sparčiai stumiami iš mokslo, kultūros ir politinio gyvenimo. Šį vyksmą (procesą) labai gerai iliustruoja „Dainų dainelės“ konkursas. Privalome **gražinti lietuvių kalbą** ne tik į „Dainų dainelę“, bet ir į mokslą ir kultūrą. Dabar didžiausias dėmesys skiriamas anglų kalbai, nes, atsieit, jos nemokėdami, negalėsime kviestis iš užsienio profesorių ir niekada neįveiksime atsilikimo. Jau reikalaujama, kad raštvedyboje šalia lietuvių kalbos būtų įteisinta anglų kalba. Argumentas toks, jei versle raštvedybą bus galima vesti anglų kalba, tai verslas suklestės. Išeina, kad lietuvių kalba trukdo žmonėms gerai gyventi. Tai yra melas. Lietuva gyvuos tol kol mokslas ir kultūra bus kuriami lietuvių kalba.

4. **Sveika gyvensena.** Labai svarbus švietimo sistemos uždavinys - auklėti jaunimą ir moksleivius sveikai gyventi, nevartoti sveikatai žalojančių medžiagų – alkoholio, tabako, narkotikų ir kitų svaiginimosi priemonių. Taip pat labai svarbu užsiimti kūno kultūra, sportu (ne profesionaliu) ir kūno grūdinimu. Tai geriausios priemonės prieš daugelį ligų.

5. **Dorovinis ugdymas.** Didelį poveikį vaikams ir jaunimui daro televizija, video žaidimai ir videofilmai. Jų repertuaras išties banditinis ir pornografinis. Tai iš tiesų labai palengvina queer filosofijos uždavinių vykdymą, t. y. dorovės naikinimą ir šeimos ardymą. Televizija turės keisti repertuarą, o jei to nedarys, kanalas bus uždaromas. Yra devynios galybės lietuviškų pasakų. Jas ekranizavus būtų ką rodyti vaikams per televiziją ir jos būtų gera auklėjamoji priemonė. Vienu žodžiu, seniau vaikams pasakas sekdamas bobutės ir seneliai, o dabar tas pačias pasakas galėtų sekti televizija. Privalome **užtikrinti ir palaikyti tik dorovės sklaidą per masines informacijos priemones.**

6. **Atlygis mokytojams.** Privalome užtikrinti, kad visų grandžių mokytojų, pedagogų **atlyginimai atitiktų jų visuomeninės paskirties svarbą.** Jie turėtų būti bent 2 kartus didesni, nei yra šiandien.

7. Lietuvos aukštasis mokslas turi tapti kokybišku ir konkurencingu. Aukštųjų mokyklų sistema turi būti optimizuota pagal visuomenės poreikius ir galimybes. Siūlome **sukurti tokią aukštojo mokslo finansavimo sistemą,** kad kiekvienas jaunuolis, siekiantis aukštojo išsilavinimo, nepatirtų nepriteklių. Dabar aukštasis mokslas paverstas verslu. Taip neturėtų būti.

II. Pilietybė.

Žmonės visais laikais keliaudavo. Dėl to vaikai dažnai gimdavo užsienyje, bet niekada nebuvo jokių bėdų dėl vaikų pilietybės sugrįžus į tėvynę. Dabar atsirado kliūčių. Gimus vaikui užsienyje, ta šalis, kur jis gimė, automatiškai jam suteikia savo pilietybę, o šiandienos įstatymai tokiam „užsienio šalies piliečiui nuo gimimo“ neleidžia tapti Lietuvos piliečiu. **Todėl būtina** panaikinti šią ir kitas kliūtis lietuviams grįžti į tėvynę. Jei tėvai Lietuvos piliečiai, tai nesvarbu, kur bus gimęs vaikas, jis vis tiek automatiškai bus Lietuvos pilietis. Taip pat neturi būti daroma jokių kliūčių visiems lietuviams, nors ir ne piliečiams, grįžti į Lietuvą. Užteks tik atvažiuoti į Lietuvą gyventi, atsisakyti kitos šalies pilietybės ir Lietuvos pilietybę gaus iš karto. Asmuo, turintis kitos šalies pilietybę ar kažkokių kitų įsipareigojimų kitai valstybei, tuo pat metu negali turėti ir Lietuvos pilietybės. Negali būti jokios dvigubos pilietybės, žmogus turi pasirinkti, kuriai šaliai tarnauja, kuriai šaliai kuria gerovę, moka mokesčius, kurioje gaus pensiją.

III. Vidaus ir išorės saugumas.

1. Karinę struktūrą būtina organizuoti Kapos teisės principu.

2. Pagrindiniai gynybos dalykai turėtų būti priešlėktuvinė gynybos sistema ir kovos prieš motorizuotą kariuomenę priemonės. Todėl būtina organizuoti reikiamos ginkluotės gamybą bei priešlėktuvinę gynybą.

3. Privalome **sudaryti kuo palankiausias medžiagines sąlygas** (atlyginimas, aprūpinimas techninėmis priemonėmis, papildomos visuomeninės garantijos) visiems specialiai besirūpinantiems valstybės vidaus ir užsienio saugumu statutiniams ir nestatutiniams valstybės pareigūnams ir

tarnautojams – kareiviams ir karininkams, policininkams, muitininkas, specialiųjų tarnybų pareigūnams, prokurorams, tyrėjams, gaisrininkams ir kt.

4. Būtina visiems valstybės pareigūnams suteikti statutinių pareigūnų padėtį.

IV. Valstybės valdymo gerinimas.

1. **Valstybės tarnautojų ir pareigūnų atranka.** Vienas iš pagrindinių darbų, kuriuos būtina padaryti, tai **atlikti rimtą atranką į valstybės valdytojų** (valstybės pareigūnų, valstybės įstaigų, įmonių vadovų) pareigas. Sėkminga bet kokios sistemos (šeimos, įmonės, įstaigos, valstybės) veikla didžiausia dalimi priklauso nuo valdytojo valdymo vyksmų (procesų) išmanymo, turimų žinių kiekio, kūrybiškumo bei psichikos tipo. Vykdam atranką, pagrindiniu kriterijumi bus ne kvalifikacija, o būsimą valdytojo psichikos tipas, nes kvalifikuotas specialistas gali būti tiek doru, sąžiningu žmogumi, tiek ir neturinčiu saiko bei padorumo. Būtent padorumo, saiko, sąžiningumo ir trūksta didžiai daliai valdytojų.

2. **Verslą kontroliuojančių įstaigų reforma.** Dabar yra daugiau kaip 150 verslą kontroliuojančių įstaigų. Didelė dalis verslą kontroliuojančių **įstaigų bus panaikintos**. Verslui prižiūrėti valstybė turi pakankamai įrankių: mokesčių rinkimo, gamtos apsaugos, sveikatos apsaugos ir darbo (darbininkų teisių) apsaugos, alkoholio, narkotinių medžiagų ir tabako kontrolės įstaigos.

3. **Atsakomybė valstybės tarnautojams ir pareigūnams.** Siūlome **nustatyti griežtą atsakomybę**, piktnaudžiaujantiems savo padėtimi ir netinkamai vykdančioms savo pareigas valstybės tarnautojams ir pareigūnams.

4. **Prezidento, Seimo ir savivaldybių tarybų narių atsakomybė.** Blogas, tiesiog nusikalstamas Seimo, savivaldybių tarybų, Prezidento ir Vyriausybės vykdomas valstybės valdymo organizavimas yra tolygus nusikaltimui Lietuvos Tautai. Vertinti mūsų išrinktųjų darbą turi teisę ir privalo kiekvienas Lietuvos Respublikos pilietis. Siūlome pereinamajam laikotarpiui, kol nebus pereita prie Kapos teisės, **priimti „Atsakomybės“ įstatymą**, kuriame bus numatyta procedūra per eilinius rinkimus rinkėjams įvertinti renkamų atstovų (deputatų) veiklą pasibaigus jų kadencijai bei numatytos atitinkamos priemonės už netinkamą išrinktųjų savo pareigų atlikimą.

5. **Valstybės valdymo modelis.** Valstybę, kaip ir bet kokią organizaciją ar įmonę, reikia valdyti. Valdymo vyksmai (procesai) vyksta visur. Yra įvairių valstybės valdymo sistemų.

Būtina pakeisti teisės aktus (Pargindinį šalies įstatymą ir kitus įstatymus) taip, kad valstybės valdymas pereitų į senovėje Lietuvoje buvusią Bendruovaldą, paremta Kapos teise. Jos esmė – valdymą vykdo išmanantys tą reikalą žmonės, kurių kiekvieno gebėjimus ir asmenines savybes žino jų rinkėjai. Kuo gabesnis, išmintingesnis žmogus, tuo aukščiau valdymo pakopoje (nuo seniūnaitijos iki Prezidento) jis bus. Toks modelis šiek tiek panašus į JAV egzistuojantį rinkimų modelį.

6. **Šalies teritorinio suskirstymo tvarka.** Manome, kad reikia **panaikinti rajonus ir grąžinti lietuvišką jų pavadinimą – valsčius**. Daug valsčių ir sudaro Valstybę.

7. **Leidimų – draudimų sistema.** Būtina **ženkliai sumažinti įvairių leidimų-draudimų** (kyšių prievartavimo ir ėmimo) sistemą. Leidimas visai veiklai, kurios nedraudžia įstatymas yra žemės valdymo teisė. Yra sričių, kur veiklą reikia riboti ir ją turi prižiūrėti valstybė. Todėl bus ribojama tik tokia veikla, kuri niokoja Gamtą, kelia grėsmę Gyvybei. Tokių veiklų nėra daug ir jos visos bus išvardytos įstatyme. Kai kas gali pasakyti, kad statyboje leidimai reikalingi, nes be jų pristatys tokių statinių, kurie sugrius ir prispaus juose esančius. Leidimu bus pats projektas, tik projektuotojams įstatymais bus nustatyta griežta atsakomybė. Leidimas statybai turi būti išduodamas tik ypatingais atvejais ypatingiems objektams. Pavyzdžiui, užtvankai ant Nemuno ar Neries statyti, atomei elektrinei ir panašiai.

V. Valstybės ir savivaldybių kontrolė.

Būtina pataisyti atitinkamus įstatymus taip, kad valstybės kontrolierius galėtų nubausti neteisingai naudojančius biudžeto lėšas. Taip pat būtinos įstatymų pataisos, kad Valstybės ar savivaldybės kontrolierius būtų renkamas tautos, kaip renkamas yra Prezidentas ar Seimo nariai, o ne taip, kaip dabar: Valstybės kontrolierių penkeriems metams Respublikos Prezidento teikimu skiria Seimas, o savivaldybės – tos savivaldybės taryba.

Tik renkant kontrolierių piliečiams bei suteikus kontrolieriams teisę bausti, būtų užtikrinta normali kontrolė.

VI. Teisėtvarkos sistema.

1. **Tolygi baudmė.** Teisė ir teisingumas yra skirtingi dalykai. Žmonės visais laikais siekė tik teisingumo, o valdantysis luomas dažnai teisingumą pamindavo ir išsigalvodavo sau visokių teisių. Todėl būtina išvalyti **visus teisės kodeksus nuo korupcinių formulių**, kad prieš įstatymą visi privalėtų atsakyti vienodai, nes turime siekti tik teisingumo, o ne kažkokių teisių.

2. **Suprantami įstatymai.** Siūlome **išvalyti įstatyminę kalbą**, nes siekiant teisingumo, įstatymai turi būti surašyti gimtąja kalba (be svetimtautiškų ar/ir kitokių įmantrių žodžių), aiškūs, paprasti ir visiems lengvai suprantami.

3. **Mirties baudmė.** Neabejojame, kad būtina sugrąžinti **mirties baudmės** vykdymą išskirtinių nusizengimų atvejais. Mirties baudmė gali būti skiriama už šiuos nusikaltimus: užpuolimas, naudojant mirtiną ginklą be teisėtos priežasties; bet koku būdu nužudymas ar bandymas nužudyti be teisėtos priežasties; bet koku būdu nunuodijimas ar bandymas nunuodyti dėl tyčios (pvz., GMO naudojimas maisto produktuose); bet koku būdu (padegant, nugriaunant, atimant ir pan.) teisėto gyvenamojo būsto, be kurio žmogus pražūtų, sunaikinamas ar bandymas sunaikinti tyčia; bet koku būdu atimama ar bandoma atimti žemė, iš kurios žmogus maitinasi; bet koku būdu žmogaus pagrobimas ar bandymas pagrobti. Jei žmogus daro mirties baudmės vertą nusikaltimą, reiškia, kad jis pats pasirenka sau mirties baudmę. Visuomenės pareiga padėti įgyvendinti šį pasirinkimą. Pirminį sprendimą, bausti mirties bausme ar nebausti, išimtinė teise turi priimti bendruomenės, kurios nario atžvilgiu buvo įvykdytas nusikaltimas, lygmens taryba. Teisingumas reikalauja, kad baudmės dydį už kai kuriuos bendruomenei labai skaudžius ir sunkius nusikaltimus nustatytų išimtinai tik pati tauta visuotinio privalomojo referendumo būdu.

4. **Suolininkų teismas.** Siekiant teisingumo, labai svarbu yra ne tik teisingi įstatymai, bet ir teisingumo vykdymas. Tauta turi dalyvauti teisingumo vykdyme kaip kaltintojas ir kaip teisėjas. Tauta turi teisę apkaltinti tiek atskirą asmenį, tiek organizaciją neteisėtais veiksmais ir tas kaltinimas turi būti ištirtas. Tauta, kaip teisėjas, taip pat dalyvauja teismo posėdžiuose priimant teismo nuosprendžius. Tose šalyse, kur tauta dalyvauja teismo sprendimo priėmime, tauta renka savo atstovus, vadinamus prisiekusiuosius. Kai tauta dalyvauja teismo sprendimų priėmimo vyksme (svetimžodis – procese), tuomet teismo procedūros yra sekančios: 1) pirmajame teismo posėdyje teisėjas, prisiekusieji ir ieškovo ir atsakovo atstovai atrenka nešališkus prisiekusiuosius; 2) kituose posėdžiuose, kuriuos veda teisėjas, o kaltina prokuroras ar tautos kaltintojas, prisiekusieji viską išklauso, t.y. ir teisėjo ir kaltintojo kalbas, ir visų liudininkų liudijimus ir, jei yra, tai ir ekspertų išvadas. Patys nieko nei klausinėja, nei kalba; 3) kai jau visos kalbos išklaustytos, prisiekusieji pasišalina į atskirą patalpą ir, tardamiesi tarpusavyje priima bendrą sprendimą – kaltas ar nekaltas. Jei kaltas, tuomet teisėjas, pagal atitinkamą įstatymą, skiria baudmę. Jei nekaltas, kaltinamasis išteisinamas. Seniau Lietuvoje buvo tokie teismai ir pas mus prisiekusiuosius vadino suolininkais, nes paprastai jie sėdėdavo ant suolo. Prasminga būtų tą patį pavadinimą jiems palikti ir dabar.

Suolininkų teismai bus organizuoti teritoriniu pagrindu – valsčiuose. Suolininkus savo valsčiuje rinks tik tame valsčiuje gyvenantys žmonės. Suolininkais galės būti tik to valsčiaus gyventojai. Siūlome **nustatyti tokią tvarką, kad teisingumą vykdytų atitinkami suolininkų teismai.** Kaltintojais bus kaltintojas (prokuroras) ir bendruomenė. Teismo sprendimas bus galutinis ir neskundžiamas. To reikalauja teisingumas. Tauta niekada neleis, kad nusikaltėliai liktų nubausti. Tauta tikrai netemps, nevilkins laiko, kad bylos baigtųsi senaties termino atėjimu. Dideliuose

miestuose galės būti organizuojami keli ir daugiau teismų. Tačiau jie veiks taip pat kaip ir valsčiaus suolininkų teismas.

5. **Teisėjų atsakomybė.** Iki to laiko, kol nebus atlikta teismų reforma, siūlome nustatyti tokią tvarką, kad **visi teisėjai atsakytų už savo veiklą.** Įstatymu turi būti įtvirtinta nuostata, kad jei per metus daugiau kaip 5% teisėjo priimtų nutarčių yra panaikinamos, tai toks teisėjas bus pažeminamas pareigose (pvz., iš apygardos teismo perkeliamas į apylinkės teismą) arba, jei teisėjas dirba apylinkės teisme, atleidžiamas iš darbo ir jam panaikinama jo įgyta teisininko kvalifikacija ir uždrausta dirbti valstybės tarnyboje. Toks sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

6. **Prokuratūra.** Dabartinė generalinio prokuroro skyrimo tvarka neužtikrina teisėtumo ir teismui vykdyti teisingumo. Pastarųjų metų įvykiai (EBSW, Lietuvos akcinio-inovacinio banko, kitų bankų, „Abonento“, pedofilijos bylos) smarkiai pakenkė prokuratūros autoritetui. Partiniai klanai visai būdai stengiasi turėti „savo“ prokurorą, kurio pagalba būtų galima išvengti atsakomybės. Todėl būtina **pataisyti įstatymus taip, kad generalinis prokuroras ir apygardų prokurorai būtų renkami tautos,** kaip renkamas yra Prezidentas ar savivaldybių tarybų nariai. Taip pat, būtina nustatyti tokią tvarką, kad **visi prokurorai atakytų už savo veiklą.** Įstatymu turi būti įtvirtinta nuostata, kad jei prokuroras netinkamai atlieka savo pareigas, tai toks prokuroras bus pažeminamas pareigose arba atleidžiamas iš darbo ir jam panaikinama jo įgyta teisininko kvalifikacija ir uždrausta dirbti valstybės tarnyboje. Toks sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

VII. Valstybės skolos. Išlaidų mažinimas.

1. **Skolinimasis.** Reikia perimti į savo rankas pinigų valdymą ir nusotit skolintis kitų spausdinamus pinigus bei mokėti už tai palūkanas. Neturime leisti, kad Lietuvą valdytų bankininkų diktatūra.

2. **Nereikalingos karybos išlaidos.** Būtina **peržiūrėti karybos išlaidas ir** nutraukti nereikalingą išlaidavimą visokiems misijoms užsienyje ir kitiems panašiams dalykams.

3. **Nuosavi (privatūs) pensijų fondai.** Būtina pensijinį aprūpinimą perimti į savo rankas ir nebeleisti mūsų mulkinti visokiems „fondams“.

VIII. Gamtos apsauga.

1. Bet kokia ūkinė ar komercinė veikla turi poveikį gamtai. Gamtos apsaugos tikslas ne drausti veiklą, o neleisti, kad gamta būtų teršiama, nuodijama ir be reikalo niokojama. Dabar esanti gamtos apsaugos sistema dirba ydingai. Todėl privalome **nustatyti tokią tvarką,** kad visos sanitarinės ir kitos normos turi būti visiems prieinamos, bei suteikti priežiūros institucijoms tokius įgaliojimus, kad jei galimas pažeidėjas atsisakys įsileisti į kurį nors barą ar kaip nors kitaip trukdys tikrinimui, tai priežiūros institucija tuoj pat besąlygiškai galės sustabdyti bet kokią veiklą. To reikia tam, kad verslininkai negalėtų trukdyti patikrinti ar jie laikosi gamtos apsaugos reikalavimų. Jei patikrinus įmonę nustatoma, kad yra pažeidžiamos gamtos apsaugos normos, tai įmonės veikla gali būti sustabdoma arba turi būti nurodomas terminas per kurį turi būti pašalinti trūkumai. Abiem atvejais, pašalinus trūkumus, vėl turi būti tikrinama.

2. Būtinai **steigsime Gamtos ramoses ir užtikrinsime jų apsaugą bei priežiūrą.**

IX. Pinigų politika.

1. Valstybė turi pati vykdyti pinigų (monetarinę) politiką. Esant būtinybei, nebūtina skolintis iš užsienio. Galima imti ir paleisti savų litų spausdinimo mašiną. Čia svarbu, kad atspausdinti pinigai nebūtų „pravalgomi“, o panaudojami atsiskaitymui už pagamintą avansu produktą, gamybos priemonėms sukurti ar paslaugoms teikti. Jokio skirtumo nėra, iš kur gausime „spalvotų popieriukų“, tačiau patys juos gamindami, apsaugojam nuo palūkanų mokėjimo užsieniui.

Tam būtina atrišti litą nuo euro (panaikinti valiutų valdybos modelį arba pasirinkti kitą, kuris leistų laisvai vykdyti pinigų valdymą). Tas yra būtina, kad vyriausybė galėtų efektyviai reaguoti į

rinkos pokyčius ir Lito kursą nustatyti tokį, kad būtų ginami savo šalies gamintojai ir būtų skatinamas eksportas.

2. **Kreditinio kapitalo kaupimui Lietuvoje įsteigsime valstybinį-komercinį banką.** Tokį banką galima steigti Lietuvos pašto bazėje, kuris galėtų pradėti veikti po keleto mėnesių arba pertvarkyti Lietuvos banko veiklą. Dabar finansų sektoriuje viešpatauja svetimšaliai. Įmonės, įstaigos ir žmonės pinigus laiko svetimšalių bankuose. Šie perskolina indėlius už palūkanas, gauna pelną ir jį išsiveža. Visus mokėjimus įmonės, įstaigos ir žmonės vykdo per banką. Įsteigus valstybinį prekybos banką vyriausybė turi į jį pervesti visų įmonių ir įstaigų, kuriose yra bent vienas litas valstybinio kapitalo, sąskaitas. Įmonėms bus įvestas pelno išvežimo mokestis.

3. Siūlome įstatymu **uždrausti kreditus Lietuvoje išduoti užsienio valiutomis.** Visi atsiskaitymai Lietuvoje turi būti vykdomi tik tautine valiuta - litais.

4. Siūlome **išleisti taupymo lakštus** su nustatyta metinių palūkanų norma, kuriuos turėtų teisę pirkti tik LR piliečiai ir įmonės. Didžioji dalis surinktų lėšų bus galima perskirstyti ūkiui plėsti.

5. Būtina pakeisti laikinai laisvų valstybės piniginių išteklių investavimo tvarką, keičiant perteklines, neobjektyvias ir nepagrįstas punktų nuostatas, diskriminuojančius „lietuviškus“ bankus. Laikiniai laisvus valstybės piniginius išteklius vyriausybė laikys valstybiniame banke, arba tuose bankuose, kurie moka didžiausias palūkanas ir/ar aktyviai dalyvauja smulkaus ir vidutinio verslo kreditavime, valstybės išleidžiamų taupymo lakštų platinime.

6. Esant poreikiui, pinigų emisija bus vykdoma per pensijas ir kitas visuomenines išmokas.

7. Siūlome **įvykdyti amnestiją išvežtiems pinigams.** Amnestuoti pinigų bus neleidžiama tik asmenims, labiausiai nusipelnusiems griauinant mūsų ūkį.

8. Manome, kad palaiapsniui reiktų pereiti prie atsiskaitymų negrynaisiais pinigais (kortelės, tautinis atsiskaitymų centras). Tokiu būdu būtų galima panaikinti šešėlinius verslus, kontrobandą, kyšius.

X. Mokesčių sistemos reforma, ūkio planavimas ir apsauga.

1. Siūlome nustatyti tokią tvarką, kad **mokesčius, nuo atlygio už darbą ir gautas pajamas, mokėtų patys**, o ne taip kaip dabar, kai mokesčius moka darbdavys. Turime siekti vienodo mokesčių mokėjimo.

2. Siūlome **sumažinti būtinausių vartojimo prekių ir paslaugų vartojimo mokesčius (PVM).**

3. Sumažinus vartojimo mokesčius, siūlome **įvesti progresyvinius mokesčius.** Apmokestinti turtą – kaupimą netikslinga ir neteisinga, nes turtą daugelis žmonių yra įsigiję už apmokestintas pajamas.

4. Būtina įvesti **visuotini turto ir pajamų paskelbimą** (svetimžodis – deklaravimą).

5. Vienas pagrindinių vyriausybės uždavinių ir pareiga yra ūkio planavimas (rinkos reguliavimas). Tam būtina **panaikinti visas „laisvosios rinkos“ nesąmonės ir įvesti ūkio reguliavimą** kaip tai daro JAV, ES, Japonija ir kitos pramoninės valstybės.

6. Kad apsaugoti mūsų gamintojus, o kartu ir mūsų darbo vietas, turime **apmokestinti muitais visas importuojamas prekes**, kurias gamina Lietuvos ūkis.

7. Darniam ūkio vystymuisi trukdo kontrabanda, šešėlinis verslas. Siūlome **ženkliai padidinti baudas ir sudarys galimybę** visiems piliečiams, tame tarpe ir teisėsaugos pareigūnams, gauti atlygį (pvz., 50 ar net iki 100% baudos dydžio) už kontrabandinių ir kitų nelegalių veikų išaiškinimą ar informacijos apie jas pateikimą teisėsaugos institucijoms.

8. Būtina **ženkliai didinti akcizus** tabako ir alkoholio gamybai, importui bei prekybai, nes tautos sveikata yra svarbiau už bet kokius pinigus.

XI. Pramonės kūrimas.

1. Tik sukūrus šiuolaikinę gamybą galima įdarbinti visus žmones ir susigrąžinti priverstinius emigrantus. Dabar didžiausias ir pats svarbiausias pasaulyje mūšis vyksta pramonės kūrime. Kas sugebės susikurti pažangiausią gamybą ir įsisavinti naujausias technologijas, tas laimės ir visus kitus mūšius. Todėl būtina sukurti klestinčią pramonę.

2. Dabartinė tvarka valstybėje, skirstant resursus, yra tokia: nuostolis - suvisuomeninamas, pelnas – suasmeninamas, t. y. nuostolius visada apmoka valstybė (vadinasi - tauta), o pelną visada pasiima savininkai. Būtina **organizuoti gamybą taip, kad visą importą pakeistų Lietuvoje pagamintos prekės**. Savaiame suprantama, kad valstybė nedarys jokių kliūčių nuosavybininkams (privatiems asmenims) ir jų bendrovėms kurti pramonę, jei tai tarnaus bendrai tautos gerovei.

3. Norint pagaminti geriau ir pigiau, būtina gamyboje naudoti pažangiausias technologijas ir mokslo išradimus. Sukurti šiuolaikinę gamybą nuosavybininkams (svetimžodis – privatninkams) dažnai yra sunkiai įgyvendinamas siekis. Todėl **vyriausybė turės skirti lėšas kelti šalies mokslo ir technikos lygį**.

XII. Žemės ir miškų ūkio ateitis. Žvejojba.

1. Lietuva turi tapti ekologiškų produktų tiekėja. Žemės ūkio dirbančių žmonių gerovės pagrindas – darni gamyba, darbo žemės ūkyje efektyvumas, naujovių įsisavinimas, alternatyvių verslų diegimas.

2. Žemės ūkio ateitis turi būti siejama su kooperacija, švietimo plėtra, skatinant kaimo žmonių kūrybiškumą, inovatyvumą ir gerą vadybą. Lietuvos ūkininkai turi gauti teisingą atlygį už savo darbą. Manome, kad valstybė turėtų organizuoti ir **garantuoti ūkininkų išaugintos ir pagamintos ekologinės produkcijos supirkimą**.

3. Privalome **uždrausti įvežti į Lietuvą bei auginti ir gaminti Lietuvoje genetiškai modifikuotus organizmus** ir jų produktus.

4. Kaimams ir miesteliams būtina vystymosi perspektyva, kad čia gyvenantiems žmonėms gerėtų gyvenimo bei darbo sąlygos, kad jiems būtų sudarytos sąlygos naudotis visais kultūros vaisiais ir civilizacijos patogumais. Privalome **gerinti labiausiai nutolusių nuo centrų vietovių techninę ir visuomeninę infrastruktūrą**.

5. Būtina uždrausti prekyba žeme. Pirkti žemę turėtų teisę tik valstybė. Lietuvos piliečiams žemė turėtų būti suteikiama pagal poreikius ir galimybes. Todėl privalome **uždrausti parduoti žemę ir miškus užsieniečiams** ir užkirsti kelią spekuliacijomis žeme.

6. Turime siekti, kad ūkininkai ir miškininkai, suprasdami atsakomybę už žmogų, gyvūniją ir aplinką, **palaikytų kultūrinį gamtovaizdžio ir kaimo aplinkos vystymą, sudarytų sąlygas poilsiui ir turizmui**. Žemės ūkiui netinkami plotai turi būti užželdinami mišku.

7. Lietuvoje menkai išnaudojamas toks svarbus tautos pajamų šaltinis, kaip jūrų ir gėlųjų vandenų žvejojba. Privalome **atkurti šią ūkio sritį, ypatingai tolimąją jūrų žvejojimą**, ją išplėsti į vieną reikšmingųjų tautos pajamų šaltinių. Gėlųjų vandenų žuvis negali būti eksporto šaltiniu.

XIII. Aprūpinimas gyvenamuoju būstu.

Vienas pagrindinių tikslų – pagal pageidavimą aprūpinti kiekvieną šeimą atskiru nuosavu būstu su žemės sklypu iki 1 ha ploto.

1. **Valstybinė hipoteka**. Nors hipoteka apima daugiau dalykų, kalbėsime tik apie gyvenamųjų namų statybą. Tik nedidelė žmonių dalis gali apsirūpinti gyvenamuoju plotu nesiskolinę pinigų. Šiais laikais dauguma žmonių yra priversti butą ar namą įsigyti ar statyti už skolintus pinigus. Pasaulyje yra įvairių skolinimo sistemų būstui įsigyti. Pavyzdžiui, Japonijoje hipoteka yra valstybinė ir beprocentinė, todėl kartais kai per krizes pinigų kursas pakinta, valstybei hipoteka duoda net nuostolį, t. y. hipotekos procentas, dėl kurso pakitimo, gaunasi neigiamas. Hipoteka turi

būti tokia, kad jaunimas galėtų įsigyti nuosavą būstą ir netaptų privačių bankų vergu. Nors valstybei tokia hipotekos politika tiesioginio pelno neduoda, tačiau valstybei jaunimas, susikūręs gerbūvį nuo pat savo savarankiško gyvenimo pradžios, duoda šaliai daug didesnę naudą nei skurdinamas privačios hipotekos. Todėl siūlome nustatyti tokią tvarką, kad vyriausybė, siekdama kartu skatinti ir gimstamumą, kiekvieną kartą gimus šeimoje vaikui, dovanos tam tikrą dalį hipotekos skolos. Žmonės, jaunystėje gavę iš valstybės pagalbą per savo gyvenimą valstybei duoda daug didesnę naudą, negu gavo iš valstybės. Šiuo metu Lietuvos vyriausybė nuėjo pačiu prasčiausiu keliu – pas mus hipoteka atiduota į privačių bankų rankas. Pasiėmę paskolą statyti namą ar butą, žmonės praktiškai pasmerkti iki gyvenimo pabaigos mokėti procentus bankui. Didžiąją dalį finansų sektoriaus valdo užsienio bankai. Privalome **padaryti galą šitai beprotybei ir žmonių apiplėšinėjimui.**

2. **Parama jaunoms šeimoms.** Siūlome vykdyti tokią hipotekos politiką: jaunoms šeimoms skirti žemės sklypą (nuo 15 arų iki 1 ha, kad galėtų užsiauginti pakankamai maisto šeimai išmaitinti) ir suteikti paskolą namui statyti. Šeima, gavusi žemės ir paskolą, įsipareigotų per dvejus metus pasistatyti namą. Pasistatę namą, privalėtų dalimis kasmet paskolą gražinti. Paskolos gražinimo terminas priklausytų nuo ūkio augimo. Kiekvieną kartą gimus šeimoje vaikui, valstybė dovanotų tam tikrą dalį hipotekos skolos Tuo siekiama, kad vaikus gimdytų ir augintų normalios šeimos, o ne valkatos, nes valkatų ir girtuoklių vaikai dažniausiai seka tėvų pėdomis. Kol neišmokėta paskola, žemės sklypo valdymo teisė liktų valstybės žinioje. Išmokėjus paskolą, namo savininkui nemokamai pereitų žemė valdymo teise. To reikia, kad nebūtų spekuliuojama. Namus gali statyti ne tik jaunos šeimos, o taip pat ir visi kiti. Jiems valstybė suteiktų teisę valdyti žemės sklypus, o paskolą namo statybai gautų tokiomis pačiomis sąlygomis. Kas statysis ne namą o butą, paskolos gavimo ir atidavimo sąlygos tos pačios.

3. Siūlome **įgyvendinti visuomeninio būsto programą.** Tie, kas nenorės turėti savo nuosavybėje namų, dažnai, pvz., darbo reikalais, kraustysis iš vieno miesto į kitą, galėtų būti aprūpinti visuomeniniu būstu.

XIV. Visuomeninė rūpyba.

1. Didelis neteisingumas visuomeninės rūpybos sistemoje yra pensijų skaičiavimo ir mokėjimo tvarka. Visi žino, kad pasenusiems ir nedarbingiems žmonėms pensijas uždirba darbingo amžiaus žmonės. Tačiau įstatymai yra tokie, kad vienodo dydžio pensiją gauna ir tas, kuris neužaugino nė vieno vaiko, ir tas, kuris užaugino tris ar daugiau vaikų. Manome, kad būtina **nustatyti tokią pensijų mokėjimo tvarką**, kad bevaikiams būtų mokama bazinė pensija, o užauginusiems vaikų, ir jei jie dirba Lietuvoje, už kiekvieną vaiką bazinė pensija būtų dauginama iš atitinkamo koeficiento. Žmonės visada siekia teisingumo. Todėl ir pensijas reikia mokėti teisingai, pagal tai, kokį indėlį į visuomenės gerovę jis įnešė. Pensijinis amžius - 63 metai.

2. Kiekvienas ilgą gyvenimą nugyvenęs ir savo darbais visuomenei pasitarnavęs asmuo turi teisę į pakankamą pensiją. Tai neturi būti problema, o tolimesnė gražaus gyvenimo galimybė. Todėl siūlome nustatyti tokį vidutinės pensijos dydį, kad jo pakaktų tenkinti būtiniausius pensininko poreikius.

3. Pensinio amžiaus žmonių senatvė turi būti ori, jie turi jaustis visaverčiai valstybės nariai. Turime **skirti pakankamai lėšų** pagyvenusių žmonių namams kurti bei išlaikyti. Žmogus, sunkiai galintis save aptarnauti, neturintis galinčių jį prižiūrėti vaikų, turi turėti galimybę apsigyventi tokiuose namuose. Pardavęs savo turtą, įnešdamas pinigų į senelių namų sąskaitą, apsirūpins sau padoria senatvę.

4. Pensininkų dalyvavimas visuomeniniame gyvenime, susibūrimuose ir savanoriškame darbe turi būti valstybės skatinamas. Todėl turime **skatinti, sudaryti sąlygas bendrų senelių ir beglobių vaikų** namų kūrimuisi bei bendradarbiavimui. Tai ir seneliams džiaugsmas ir vaikams nauda, galima bus sukauptą gyvenimo patirtį perduoti, dalyvauti naujos kartos auklėjime.

5. Dar viena svarbi visuomeninės rūpybos sritis yra išmokų mokėjimas vaikus auginantiems tėvams. Privalome **skatinti gimstamumą**, todėl auginantiems ir tinkamai auklėjantiems savo vaikus siūlome **skirti išmokas** bei taikyti kitas gimstamumo skatinimo priemones.

6. Mažinant visuomeninę atskirtį, siūlome **riboti atlyginimų dydį**. Didžiausias išmokamas atlyginimas neturėtų būti didesnis nei 5 ar 7 vidutiniai atlyginimai. Minimalus samdomo darbo atlyginimas turėtų būti toks, kad jo pilnai užtektų žmogaus poreikiams tenkinti ir išlaikyti šeimą. Teisingas darbo apmokėjimas ir nedideli mokesčiai yra pagrindinė sąlyga pramonei kurti. Jei atlyginimai nebus tinkami ar jį atims plėšikiški mokesčiai, tai jokie pinigai, jokios investicijos nepadės sukurti pramonės. Šiuo metu kaip tik tą sąmoningai darė ir daro ES, reikalaujama iš mūsų vyriausybių priimti ar keisti įstatymus. Bet taip neturi būti ir nebus.

7. Žmogui turi likti laiko asmeninei kūrybai, vaikų auklėjimui ir kitiems poreikiams tenkinti, todėl darbo našumo didinimas, gamybos vyksmų (procesų) automatizavimas turėtų būti nukreiptas ne į didesnio pelno siekimą, o į darbo laiko trumpinimą nemažinant atlygio darbuotojui.

XV. Sveikatos apsauga.

1. Sveikatos apsauga yra ne tik ligų gydymas, bet ir jų profilaktika. Profilaktika nėra kiek mažiau svarbi negu ligų gydymas. Siūlome pereiti prie tokios sveikatos apsaugos sistemos, **kurioje svarbiausiu dalyku bus užkirsti kelią ligoms**.

2. Labai daug netvarkos yra vaistų prekyboje. Neužtenka vien tik reguliuoti vaistų antkainį. Didžiąją dalį vaistų galima pasigaminti Lietuvoje. Manome, kad būtina sukurti savo **vaistų pramonę, didžiausią dėmesį skiriant natūraliai medicinai**.

3. Sveikata - didžiausias turtas, todėl saugoti tą turtą privalo pirmiausia pats jo savininkas. Siūlome sukurti tokią sistemą, **kur bus užkirstas kelias nepagrįstiems ieškiniams dėl žalos atlyginimo**, bei nustatyta aiški medikų atsakomybė už savo pareigų nevykdymą arba netinkamą vykdymą.

4. Viena iš sričių, kurioje švaistomi valstybės pinigai - plastikinė chirurgija. Ne visa, bet ta jos dalis, kur daromos krūtų didinimo, lytinių organų, tiek moteriško, tiek vyriško gražinimo operacijos. Tokio tipo operacijų yra ir daugiau. Jos visos yra ne tik kad nereikalingos, bet dargi žaloja sveikatą. Siūlome nutraukti tokį pinigų švaistymą.

5. Kartais atrodo, kad kuo labiau reformuojama sveikatos apsaugos sistema, tuo prasčiau ji veikia. Reikalinga sveikatos apsaugos sistemos reformos revizija. Reikia patikrinti, ką reformatoriai pridarė ir daug ką išmesti. Pasaulyje gerai žinoma, kad tinkamai suorganizavus profilaktiką, kūno kultūrą ir grūdinimą ne tik išvengiama daugelio ligų, bet ir gydymui reikia žymiai mažiau pinigų. Profilaktikos, kūno kultūros, grūdinimo ir žalingų įpročių atsisakymo ir jų neįgijimo veiklą vykdyti turi kartu ir sveikatos apsaugos ir švietimo įstaigų specialistai. Šioje srityje dabar darbas yra labai apleistas. Aukštosiose mokyklose jau seniai studentams nėra kūno kultūros užsiėmimų. Mokyklose kūno kultūros užsiėmimų labai sumažinta, nuo kūno kultūros užsiėmimų atleidžiami silpni, su pradedančiu krypti stuburu ir panašiai, vaikai. Tokiems kaip tik, netgi daugiau nei sveikiems ir stipriems vaikams, reikia sportuoti, stiprinti raumenis ir sveikatą. Tačiau mokyklose tokia programa nenumatyta ir specialistų nėra. Apie kūno kultūrą, sveiką gyvenimo būdą ir grūdinimąsi plačiau bus punkte apie švietimą. Siūlome **plėsti fizinės kultūros ir sporto infrastruktūrą**, teikti finansinę paramą visuomeninėms fizinės kultūros ir sporto organizacijoms, draugijoms, būtinai remti neįgalųjų žmonių pastangas sportuoti ir užsiiminėti fizine kultūra.

6. Kad žmonės siektų sveikos gyvensenos, siūlome **sukurti piniginio skatinimo ir papildomo draudimo mokėjimo sistemą**. Žmogus, sąmoningai žalojantis savo sveikatą, privalės mokėti didesnes draudimo įmokas, žmogus, daug metų nesergantis, – mažesnes. Gydytojų atlyginimas priklausys ne nuo sergančiųjų, o nuo sveikų jo pacientų skaičiaus. Kuo daugiau sveikų žmonių, tuo didesnė alga. Gydytojai sieks rūpintis gydomų ligonių (svetimžodis – pacientų) sveikata, sekti jų sveikatos būklę nelaukiant ligos, domėtis maisto produktais, gyvenimo sąlygomis ir kt.

7. Siūlome nustatyti **tokią tvarką, kad būtų fiksuojamas kiekvieno piliečio** alkoholio, tabako ir kitų žalingų gaminių įsigijimas, nuo ko priklausytų kito mėnesio sveikatos draudimo įmokos.

8. Siūlome **nustatyti baudžiamąjį persekiojimą ir atsakomybę** už bet kokių narkotikų nelegalią prekybą, gabenimą ir vartojimą.

XVI. Kultūra.

1. **Kultūros rėmimas.** Kultūra - tai atitinkamos geografinės juostos, atitinkamos grupės žmonių, lengviausio ir sėkmingiausio išgyvenimo būdas. Papročiai sugula savaime, kad galėtume lengviausiai iškęsti nepriteklis, lengviausiai apsirūpinti, neišnykti. „*Kultūra neremiamą jėgą greitai nustoja gyvavusi*“. (Andre Morua). Toji jėga, remianti kultūrą, yra valstybė. Ir toji jėga yra vienintelė. Visais laikais kultūra ir menas visose šalyse atlikdavo ir dabar atlieka didelį ir svarbų vaidmenį auklėjimo ir švietimo darbe. Klaidinga vien tik dairytis, ką daro kiti kraštai ir juos mėgdžioti. Turime savo labai turtingą, vietomis labai tragišką, vietomis nepaprastai herojišką istoriją. Buvo laikai, kai mes buvome galingiausia ir kultūringiausia Europos tauta. Turime labai turtingą pasakų, sakmių ir dainų aruodą. Dabar visa tai galime išreikšti šiuolaikinėmis priemonėmis. Viena iš jų yra kinas. Temų kūrybai daug. Patriotinių temų gvildenimas kultūroje yra labai geras rodiklis, parodantis, ar šalis laisva, ar ne. Laisvoje šalyje patriotizmas labai puoselėjamas, o okupuotoje – smerkiamas, vietoj jo skiepijimas internacionalizmas. Dabar Lietuvoje tiek švietimas, tiek kultūra jaunumui į galvas kala visokiausias „europines“ idėjas, bando iš jų padaryti europiečius ir pasaulio piliečius. Kultūrai visais laikais ir visose šalyse visas temas užduoda kultas. Peržvelgus pasaulio istoriją, tas dalykas labai aiškiai matosi. Mes turime ką pastatyti į kulto vietą – tai mūsų nueitas istorijoje kelias, mūsų kovos, padavimai, pasakos, dainos. Kūrybai temų ir pavyzdžių auklėjimo darbui yra. Privalome **užtikrinti lietuviško meno plėtrą, saugoti šalies kultūros paveldą**. Per laisvą žmonių veikimą ir valstybės paramą išpuoselėsime ir išsaugosime savo šalies tapatybę. Valstybė turi tapti ta jėga, kuri rems lietuviškos kultūros kūrėjus. Būtina mažinti kultūros komercializaciją, nes tuomet kultūra išsigimsta.

2. Normalioje valstybėje gyvendamas ir veikdamas žmogus gali laisvai reikšti savo įsitikinimus, pažiūras bei teorijas. Remdamasis mokslo pasiekimais, meno kūriniais, filosofiniu mąstymu, ugdymo įstaigomis, religinėmis ir pasaulėžiūrinėmis bendruomenėmis, žmogus gali tobulėti. Kūryba yra pats laisviausias iš visų žmogiškųjų veiksmų, todėl kultūra negali būti varžoma iš viršaus. Tačiau kultūros laisvė turi tarnauti bendrai tautos gerovei.

3. Žmonės dabar yra labai susvetimėję, todėl yra labai svarbu, kad žmonės burtųsi, bendrautų betarpiškai. Privalome **skatinti ir remti gyventojų bendruomenes**.

XVII. Žodžio, minties ir spaudos laisvė.

Valstybė turėtų garantuoti tas žodžio, minties ir spaudos laisves, kurias neprieštarauja išdėstytoms pasaulėžiūros ir pasaulėjautos nuostatoms.

Naudoti šaltiniai.

1. „Į pilnutinę demokratiją“, "Į Laisvę" redakcija.
2. Visuomenės saugumo koncepcija («Концепция общественной безопасности»).
3. Vydūnas. „Mūsų uždavinys“.
4. Constitution of the Iroquois Nations.

Turinys

7. Ižanga

8. Protėvių išmintis

1. Pasaulėjauta
2. Pasaulėžiūra

9. Tai, ko nenorime

10. Valstybės kūrimo pagrindinės nuostatos

1. Švietimas.
2. Sveikatos apsauga.
3. Bendruovalda. Sueiga. Kapa (kuopa). Rinkimai pagal kapos teisę.
4. Visuomeninė sandara. Ardai.
5. Valstybės saugumas ir gynyba.
6. Pagrindinės santvarkos nuostatos.
7. Ekonomika. Ūkis. Pagrindiniai uždaviniai.
8. Ūkio strategija.
9. Ūkio paskirtis ir jo organizacijos pagrindai.
10. Nuosavybė. Žemės nuosavybė. Kooperacija. Kūryba (darbas) ir atlygis.
11. Mokesčių politika. Paskolos.
12. Pinigų politika.

11. Vyriausybės kūriniai (darbai)

1. Švietimas
2. Pilietybė
3. Vidaus ir išorės saugumas
4. Valstybės valdymo gerinimas
5. Valstybės ir savivaldybių kontrolė
6. Teisėtvarkos sistema
7. Valstybės skolos. Išlaidų mažinimas
8. Gamtos apsauga
9. Pinigų politika
10. Mokesčių sistemos reforma, ūkio planavimas ir apsauga
11. Pramonės kūrimas
12. Žemės ir miškų ūkio ateitis. Žvejyba
13. Aprūpinimas gyvenamuoju būstu
14. Visuomeninė rūpyba
15. Sveikatos apsauga

16. Kultūra

17. Žodžio, minties ir spaudos laisvė

12. Naudoti šaltiniai